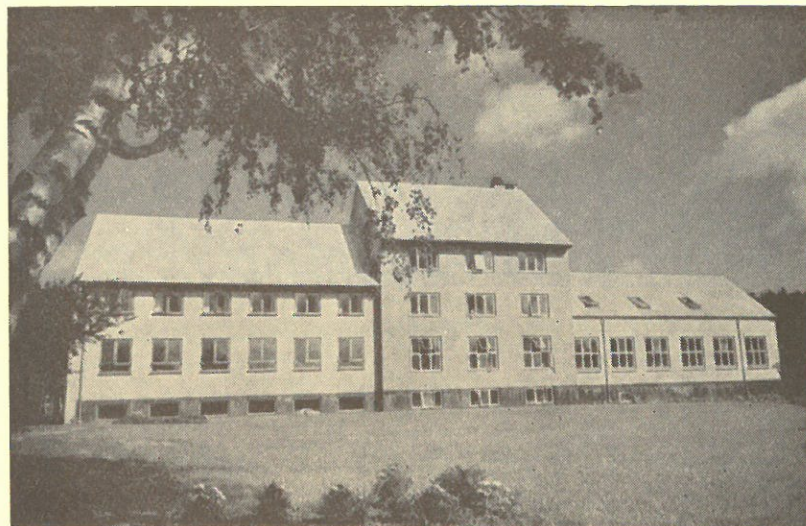

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES

Aarsskrift

1960

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT

1960

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1960

INDHOLD

Juleglæden	Carl Hermansen
Jul i Venezuela	Hans Jakobsen
Fremtiden — lys eller mørk?	Marie Risegaard Jakobsen
9. april og sommeren 1940	Chrisline Lorenzen
I en atomtid	Harald Christensen
Aaret, der svandt	Hans Jakobsen
Gymnastik	Grethe Risegaard Buhrkall
Glimt fra sommeren	Inger-Birgit Madsen
Meddelelser	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

Juleglæden

Det er på den mørke baggrund, julen bliver dobbelt lys. Julelysene syner af ingen ting, om vi tænder dem en dag ved midtsommer. Men hvor lyser de dog dejligt og lunt i midvinters mørke. Og så er det jo kun et billede på det, som er selve julens indhold. Det er ikke blot dagene i december, der er mørke, det er over hele dette menneskeliv, mørket hviler, tungt og knugende. Som dagene og årene går, er mulmet omkring os stigende, og vi har ikke som året et solhverv at se hen til, bare det stigende mulm. Kun det. Sådan er vort menneskelivs vilkår, vi er i mørket, vi er fortabelsen og undergangen. Men midt i vort mørke tændes der et julelys. Kun det. Ikke hele den forløjede juleillumination, bare et julelys. Det er ikke meget til at sprede så stort et mørke som det, der er vort, det lyser ikke langt, men det lyser. Og det minder os om det nye, der er sket i verden med Jesu fødsel og Jesu opstandelse, at der er tændt et håb for os arme fortabte. Det lyser ikke langt, det oplyser ikke det store mørke, som er lige dunkelt, men det får være, der er dog tændt et lys for os, der lyser et håb til os håbløse og forknytte, og det lyser dog så meget, at vi i alt mørket kan kende Gud som vor Fader i himlene, og sætte vort håb til ham, den eneste, der kan løse mørkets og muldets tunge gåde.

Og ham, som vi i julens lys kan sætte vort håb til, det var jo ham, som sagde: Bliv lys, og der blev lys. Og så tør vi da håbe på, at når vort mørke er allertættest og alle lys slukkes, at det da vil lyde endnu en gang: Bliv lys, — og der skal blive lyst. Så lyst at alle julelys blegner, så lyst, at »englene tie og smile«.

Carl Hermansen.

Härlig är Guds himmel blå,
det är skönt att se uppå,
hur de gyllne stjärnor blinka
och med stilla skimmer vinka
oss från jorden upp till Gud.

Dett var mitt i julenatt.
Andra stjärnor lyste matt,
men med ens på himlens båge
tände en sin klara låge
som en sol bland stjärnor små.

Denna stjärna, ljus och blid,
som går upp i midnattstid,
bådar, att i Juda rike
föds en konung utan like.
Så var sagt från forna dar.

Denna stjärna, mild og ljus,
strålar fram i Herrens hus.
Det är Herrens ord det klara,
som han låtit uppenbara
att oss lysa på vår väg.

Grundtvig.

(Her fra »Julpsalmer« i den skandinaviske kirke i Caracas).

Jul i Venezuela

Dagene fra 17. december til 11. januar vil altid være et særligt kapitel i vort liv. I dette korte tidsrum havde vi den glædelige oplevelse at besøge Jakob og Bente i Venezuela.

De rejste i december 1957 og vender hjem næste aar, julen 1959 var saaledes midt paa tiden.

Ved morgensangen den 17. december havde drengene en overraskelse til os. De havde smykket foredragssalen med gran og lys, og aldrig har den været saa festlig som den morgen. Efter morgensangen fik vi julegave, et stort flag. Det gjorde et stærkt indtryk paa os at faa denne gave, lige før opbruddet, navnlig da overrækkelsen var ledsaget af de jævne og velmente ord: — og saa vil vi allesammen ønske jer lykke paa den lange rejse. Ord kan varme og glæde længe efter, at de er udtalt, og det var tilfældet her. Vi følte os fulgt til dørs med gode ønsker fra hele skolen, og vi mærkede, at alle glædede sig med os.

Fra det øjeblik, vi havde taget beslutningen om at rejse over til Bente og Jakob, havde der ikke en eneste dag været tvivl i vort sind om, at det var rigtigt at gøre det, men i den travle maaned, der gik forud, var der ikke tid at tage forskud paa glæden eller gøre sig fortrolig med tanken om, at vi nu skulle ud paa en julerejse paa mange tusinde kilometer. Saa sent som dagen før forekom det mig utroligt, at vi nu stod lige over for det, som vi allerhelst ville.

»Skal De ud at rejse i julen«, sagde en mand i Sæby til mig, da jeg besøgte mine sidste ærinder i byen. »Ja, vi skal til Sydamerika«, sagde jeg. Han saa paa mig, som om han troede, det var min spøg, et udslag af julestemningen. Han havde nær faaet mig til at tvivle paa, at det var rigtigt.

Naar man i min barndom sagde: Amerika eller U.S.A., havde man indtryk af noget yderst fjernt og fremmed. I dag, hvor verden er blevet saa meget mindre, grundet paa flyvemaskiner og de vældige oceandampere, synes Amerika ikke længere saa fjernt,

anderledes er det med Venezuela, hvortil afstanden jo er betydelig større.

Vor rejse gik ad luftvejen fra Aalborg til Caracas og varede kun godt et par døgn, men flere gange blev vi mindet om, at det var en lang rejse, vi var ude paa.

»Naa, De skal nok paa lang tur«, sagde portieren paa Hotel »Krasnapolsky« i Amsterdam, — han sagde det, som om vi knap nok var kommet hjemme fra.

Næste dag fik vi morgenkaffe paa en lille Atlanterhavso, en af de Kap Verdiske øer. Her fik vi det første stærke indtryk af at være under fremmede himmelstrøg. »Den grønne ø« svarede til sit navn, mellem barakkerne stod træer med mørkegrønne blade, og morgentemperaturen var højere end hos os ved højsommer. Barfodede negertjenere i hvide jakker vimsede rundt mellem bordene med kaffen. Sandsynligvis havde baade tjenere og kaffen deres oprindelse paa øgruppen. Foruden K.L.M., det hollandske luftfartsselskab, som befordrede os, har S.A.S. landingsplads her. Inden vi havde indtaget vore pladser i The flying Dutchman, kom et nyt selskab til øen.

Paramaribo var næste maal. En voldsom hede slog os i møde, da vi gik ned her, første gang paa Sydamerikas grund, termometeret viste 36° i skyggen. Vi fik tilbudt kaffe, men foretrak sodavand, helst meget. Den eneste formildende omstændighed paa dette varme sted var, at der luftede lidt, og vi glædede os ved tanken om, at temperaturen i Caracas var lidt lavere end i Paramaribo.

En forandring var det at komme til at flyve over land. Langt nede laa bjergene, men de kunne dog ses. Hidtil havde vi haft Atlanterhavet under os, og imellem laa skyerne som det eneste synlige.

De tre største oplevelser, vi havde i julen, var ankomsten til Caracas, — juleaften og nyttaarsaften. Alt det andet var vidunderligt, og hver dag var en oplevelse, men modtagelsen og samværet paa de store højtidsaftener var det største.

Naar vi mange gange siden i familiens og venners kreds har fortalt om vor ankomst derude søndag den 20. december, har det ikke været særlig vanskeligt at finde ord. Anderledes stiller

det sig, naar det skal gengives paa en side i en bog. Man kan beskrive det smukke billede, Caracas frembød, da den laa badet i eftermiddagens straalende solskin, man kan fortælle om det fremmedartede, der slaar en i møde fra denne storstads flyveplads; men det var jo ikke det, der var det egentlige. Vi var rejst den lange vej for at mødes med vor søn og svigerdatter derude i det fremmede, og her maa det være nok at sige, at det var en stor og straalende oplevelse atter at kunne række hinanden haand og atter at kunne være sammen et stykke tid og holde jul sammen.

Vi havde ikke faaet megen søvn de sidste døgn, og alt det uvante havde virket sløvende, men da vi kl. 9, dansk tid, sad i Bentes og Jakobs stue, var al træthed blæst væk. Vi skruede vort ur 5¹/₂ time tilbage, saa stor forskel i tid er der jo, og saa var det atter eftermiddag heldigvis. Der var saa meget at fortælle fra begge sider, vi skulle se lysbilleder hjemme fra Stidsholt, og vi skulle saa meget, — eller maaske kun een ting: dele glæden med hinanden, og det gjorde vi.

Gennem de mange gode breve, vi havde faaet i de to aar, der var gaaet, kendte vi mange steder og navne. Nu skulle vi saa faa lov at se dem selv; og det var vi meget glade for, mest fordi det fremtidig ville blive saa meget lettere at følge dem i deres daglige færd.

Vi kender nu »palmelunden«, som vi har hørt om i brevene og set paa billeder; nu har vi selv været der, siddet paa træstamme og set ud over havet. Sabana Grande var før bare en adresse. I dag tænker vi paa de mange gange, vi kørte der. Vi kender Auto Mercado (Bentes butik), og Siars, det vældige varehus; vi har spist frokost i restaurationen der. Naar Bente nu skriver, at Jakob er i Sports Club, ved vi alt om det sted, der var vi jo til gaase- og andespil den 21. december. Vi ved, hvilken vidunderlig køretur der er til Los Caracas, der var vi 2. juledag. Hugo Andersens og Thunbos, nogle af deres gode venner, var ofte nævnt i brevene. Nu har vi selv besøgt dem.

Vi har minder om aftenture i byens udkant, hvor vi saa de vidunderligste udsigter, nogen by kan opvise; men uanset alt det skønne var det dog dejligst at sidde hjemme, drikke kaffe og spille domino.

Vi er ofte blevet spurgt om, hvordan det er at holde juleaften derude, saa langt borte fra alt det, som vi forbinder med jul. Navnlig synes man, at det maa være vanskeligt at komme i julestemning, naar der ikke er sne som paa vore julekort eller slud og kulde, som vi har i virkeligheden, men blændende solskin og over 25° varme. Ja, Caracas bekræftede for mig, at jul har intet med alt dette at gøre. Vi var i den skandinaviske kirke juleaften. Vinduerne var lukket op, udenfor stod grønne træer med røde blomster, og senere sad vi i den lille stue derhjemme med det tændte juletræ, sang vore danske julesalmer og hørte juleevangeliet, og skønnere kunne en juleaften ikke være.

Det kom ikke os ved, at folk larmede paa gaden og »skød jul ind«, som deres skik er. Vi holdt vor jul, som vi er fortrolige med den, og Bente og Jakob havde gjort alt for at skabe den dejligste ramme om julen.

Nytaarsaftensdag var vi paa bjerget sidst paa eftermiddagen. Bjerge er der mange af, men naar vi siger bjerget, er det et bestemt, der er talt om, Humbolt med den enestaaende udsigt.

Da vi gik ned med svævebanen, var det ved den tid, solens sidste straalet forsvandt. En dag forsvandt og tog det gamle aar med sig.

Kl. 6,30 ønskede vi hinanden glædeligt nytaar, for da var der jo midnat herhjemme; vore ønsker gik da ogsaa til vore kære bag hav og bjerg.

Helligtrekongersdag var vi paa en af vore længste ture. Mens vi kørte i eftermiddagens solskin, var det aften herhjemme — og juletræ for drengene. Vi fulgte dem i tankerne fra time til time.

Men nu var ogsaa vor juleferie ved at være forbi, kun tre dage havde vi igen.

Den 9. januar sad vi i lufthavnen og ventede paa, at K.L.M. skulle komme og hente os bort fra alt det, som havde fyldt os med glæde i den korte tid, vi havde haft i Venezuela. Man lærer ikke et fremmed land at kende paa godt 3 uger, men man glæder sig over at være i det, naar man faar lov at se og opleve saa meget, som vi fik sammen med Bente og Jakob.

Hans Jakobsen.

Fremtiden — lys eller mørk?

»Vi lever i en dejlig verden. Jeg elsker den, jeg elsker menneskene, dyrene, bjergene og havene...«. Disse ord blev sagt af den berømte amerikanske nobelpristager Linus Pauling som indledning til en tale, han holdt for en tusindtallig tilhørerskare i den blå hal på Stockholm rådhus en varm og lys sommeraften i fjor. Jeg mindedes, hvor ofte vi herhjemme på skolen har sunget: Jeg elsker den brogede verden trods al dens nød og strid, for mig er jorden skøn endnu som i skabelsens ungdomstid.

Professor Pauling fortsatte: Jeg elsker denne verden. Vi ejer den, men vi står i fare for at miste den. Dette ti-år er det mest afgørende i menneskehedens historie. Vi står ved et vejskel. Den ene vej fører til verdens ødelæggelse og civilisationens endeligt, den anden fører til verdensfred, verdensregering og anvendelse af verdens resurser til menneskehedens fremme.

Og så talte videnskabsmanden og nobelpristageren om den dødsensfarlige situation, verden befinder sig i. Han troede ikke, at nogen ansvarlig med overlæg ville slippe en atomkrig løs, men det ville ikke være utænkeligt, at det kunne ske ved en ulykkeshændelse. Dog var han overbevist om, at verden ville komme til fornuft og give afkald på kernevåben. Selv prøvesprængninger mente han ikke mere ville blive foretaget.

Efter hans og mange andre videnskabsmænds beregninger vil de prøvesprængninger, der allerede er foretaget, medføre, at der vil fødes 1 million defekte børn, at der vil indtræffe omkring 2 millioner dødsfald på fosterstadiet eller hos nyfødte, og at mange millioner mennesker vil komme til at lide af svære arvsbetingede defekter.

Er der noget at sige til, at en mand kan kalde dette for en vanvittig vej for verden at fortsætte på, og at han ligesom Einstein og Albert Schweitzer vil sætte alt ind på at få mennesker til at indse, at det er på tide at standse vanviddet.

Trods den dystre baggrund kunne Linus Pauling slutte sit foredrag med ordene: Jeg er lykkelig over at leve i denne enestående

epoke i verdenshistorien, den epoke som repræsenterer demarkationslinien i tiden, da vi havde krig med død og menneskelig lidelse til følge, og fremtiden hvor krigen skal være afløst af international retsorden.

Igen lød det i mit sind: Jeg elsker den brogede verden . . . Kamp må der til, skal livet gro — ej kamp blot for daglig brød . . .

Kunne Linus Paulings ord ikke lyde, som om det var en »velmenende og godtroende pacifist«, der talte? Hvis de samme ord blev sagt af en foredragsholder fra en talerstol i et dansk forsamlingshus, ville én og anden straks sige: Åh, han overdriver det med atomfaren, det er propaganda, han mener det sikkert godt, men hans oplysninger er forkerte — og man vil måske tilføje — hvem mon betaler ham for at sige det?

Men denne mands tale kan man ikke komme uden om. Det var ham, der i maj 1957 skrev en appel til alle regeringer og nationer verden over om at standse atomprøvesprængningerne og arbejde for international afrustning og international retsorden. Da han bad videnskabsmænd rundt i verden at støtte denne appel, som blev sendt til FN, strømmede det ind med underskrifter. I løbet af få måneder havde over 11000 videnskabsmænd fra 49 lande og blandt dem 37 nobelpristagere underskrevet appellen og hans begrundelse af den. Dette siger noget om, at Linus Pauling ikke griber sine ord og meninger ud af luften.

Forud havde verden lyttet til Albert Schweitzer, da han gennem den norske radio udsendte sin »Appel til verdens samvittighed«, hvor han advarede mod prøvesprængningernes frygtelige følger. De udgør en overhængende fare mod os og vore børn gennem det radioaktive nedfalds skadelige strålinger, som bl. a. angriber arveanlæggene.

1955 underskrev 50 nobelpristagere den såkaldte Mainau-deklaration, som slutter med ordene: Alle nationer må enes i beslutning om at opgive vold som afgørende faktor i politiske tvistemål. Går de ikke med på at gøre dette, vil de tilintetgøres.

1946 advarede Albert Einstein mod kernevåbnens trussel mod menneskeheden. Hans appel slutter med ordene: Der ligger, hvis vi vil det, foran os et liv i lykke og fremskridt og viden. Skal vi da vælge døden, fordi vi ikke kan glemme vore stridigheder? Jeg

appellerer som menneske til andre mennesker. Husk, vi er mennesker og glem resten. Hvis vi kan det, ligger vejen åben til et nyt paradys, hvis ikke, ligger der foran os risikoen for menneskehedens undergang.

Fælles for alle videnskabsmændenes appeller er dette, at de ikke alene begrunder, hvor farlig situationen er, men at de allesammen anser det at være af yderste vigtighed, at menigmand får øjnene op for, at faren er der, at det er hans hjem, hans børn og deres fremtid det gælder, at den offentlige mening må vækkes og forhindre politikerne i at gå videre på den vej, der fører til afgrunden.

I sin bog »På stråmåtte i Japan« fortæller Signe Højer, hvordan hun under sit besøg i Japan havde oplevet, at kampen mod atomvåben var blevet en livssag for det japanske folk. Hun deltog i protestmøder, hvor der var samlet 20-30.000 mennesker. Overalt i landet var plakater med »Forbud mod atomvåben«. Hun var indbudt til Nagasaki til en konference mod atom- og brintbomber. Der deltog i konferencen 3000 delegerede fra alle mulige foreninger og sammenslutninger i Japan og desuden 50 udlændinge. — Mange af deltagerne havde slægtninge, som var dræbte eller skadede af bomberne. Når nogle af de bombeskadede kvinder talte fra podiet, var bevægelsen i salen mægtig. Store stærke mænd brast i gråd.

Af de 129.000 indbyggere, som befandt sig indenfor det centrale område i Nagasaki, da bomben faldt i 1945, blev de 74.000 øjeblikkelig dræbt, de øvrige såredes. En tredjedel af de sårede døde efter et par timers forløb. De fleste andre døde efter syv-otte timer af brandsår efter uhyggelige lidelser. Af de overlevende var mange syge, men blev tilsyneladende raske. Men syv otte år efter begyndte dødsfaldene af blodkræft blandt dem, der ikke havde opholdt sig i byens centrum, men alligevel indenfor en afstand af 2½ km. Der begyndte at gå panik blandt de 219.000, som enten var blevet raske, eller ikke havde været syge. Nu havde de gået og troet, at de var raske, og så optrådte pludselig denne modbydelige sygdom, som der ingen helbredelse findes for. De så deres kammerater blive syge og dø. Nu ventede de selv på deres dom.

Før konferencen i Nagasaki havde »ofrene«, som man kaldte

dem, sluttet sig sammen i en organisation. Jeg citerer Signe Højer: »Femhundrede bombeskadede var samlede. Disse var »de bedste« af de skadede, de som kunne komme til møde. Det var et mareridt at møde dem. Jeg fik en vision af, hvordan vi alle kommer til at se ud, hvis vi overlever en atomekspllosion«.

»Jeg havde mulighed for at tilbringe en dag på Nagasaki sygehus, hvor der lå 524 patienter med bombeskader af forskellig slags. De fleste havde vendt ryggen til eksplosionen under deres flugt, og ryggene så ud som et landskab med bjerge og dale, nogle lignede kolorerede landkort. Med munde, der var skævttrukne og stivnede som skæmmende grin, forvredne halse, bortbrændte øjenbryn, med misfarvet hud og forkrøblede kroppe, deres af giftgasser hæse stemmer eller af blodkræft deprimerede, matte blikke, var disse femhundrede som en slags skræmmende avart af menneskeslægten. Nok har jeg besøgt sygehuse for spedalske og set mange af tropernes uhyggelige sygdomme. Men aldrig har jeg set noget som disse afskyelige blodsygdomme, der er forvoldt med fuldt overlæg. Netop da jeg besøgte sygehuset, var en ung pige død efter at være blevet opereret 20 gange for såkaldte keloid-dannelser, følger af brandskade. En anden havde dagen i forvejen begået selvmord, og hun var ikke den eneste«.

»Mange af blodkræftpatienterne var så dårlige, at de ikke længere havde glæde af livet, andre blev glade, når man satte sig på sengekanten. F. eks. Kikuki Egushi, en lille yndig børnehavelærerinde, som var 14 år, da bomben faldt. Hun havde været hengiven og dygtig i sit arbejde og været rask, indtil hun 11 år efter ramtes af leukemi. Der lå hun med isomslag for sin stadige hovedpine og sit opsvulmede underliv. Hun lyste op, da jeg fortalte hende om børnehaverne i Sverige og Indien. Men hvordan skal man trøste en 25-årig, der ved, at hun snart skal forlade alt? Det var hende selv, der kom med ordene: Jeg er sikker på, at I skal få mennesker til at forstå, at sådan må de ikke gøre mod hverandre i fremtiden.«

»Jeg besøgte Chikue Watanabe i hendes hjem, hvor jeg sad på en pude på gulvet ved siden af sengen. Ansigtet er sjælfødt, øjnene livlige. Hun kan sidde op, men ikke mere. Elleve år har hun tilbragt i denne seng, siden hun som elleveårig blev skadet af bom-

ben. Hun beretter om, hvordan hun i panik løb mod sit hjem fra skolegården. Rygmarven blev skadet, og den nederste del af kroppen er lammet for livstid. Hun hjælper foreningen, skriver for den, syr for den for at tjene penge til at hjælpe andre syge med, som »har det meget værre end jeg«. Men endnu hellere vil hun gøre noget for den større sammenhæng. Eftersom hun er en god taler og et opmuntrende eksempel, bar hendes broder hende til konferencen en dag. Med sin spæde, men distinkte stemme greb hun alle i auditoriet, da hun opfordrede dem til aldrig at trættes i kampen mod atomvåben. »Vi må tænke ikke bare på vore egne besvær, men kende det som en højtidelig pligt at redde andre fra samme skæbne«, sluttede den lille tapre, lamme Watanabe.«

»Efter at have set Hiroshima og de overlevende i Nagasaki, spørger jeg mig selv: »Må man ikke betragte hvert land, som beslutter at skaffe atomvåben, som etisk tilbagestående? Ved en pressekonference med Japans største avis, der udkommer i et oplag på 5 millioner, bad man os om forslag til at få forbud mod atomvåben. »Indbyd stormagternes ledende statsmænd og parlamentsmedlemmer til at komme her til, så de kan se med deres egne øjne, hvilken slags krige, de er i gang med at ruste til, var mit spontane svar.«

Overalt i Japan hørtes sangen:

Alt, hvad mennesker har skabt med hænder og tanke,
at glædes ved i livet, alt ødte på et sekund
to atombombers værk. Men jordens folk, giv akt
og se til —
at aldrig en tredje atombombe kastes.

Det er os, der er »jordens folk«, menigmand, den offentlige mening. Det er vore børns og børnebørns fremtid, det gælder. Det er os, som videnskabsmændene, det japanske folk og den lamme Watanabe råber til.

Hvad svarer vi dem?

Marie Risegaard Jakobsen.

9. april og sommeren 1940

Jeg efterkommer gerne Jakobsens opfordring til at fortælle om, hvordan det gik til, at jeg i januar måned 1940 blev indmeldt og en af de første dage i maj, trods krig og besættelse, rejste fra Sønderjylland op til Stidsholt som elev.

I julen 1939 var, traditionen tro, hele familien samlet. Da kom samtalen bl. a. til at dreje sig om mig, idet jeg skulle på sommerskole, og spørgsmålet var så, hvilken skole jeg skulle søge til. Da sagde min tante, at hun indenfor Kvindernes fredsliga var blevet kendt med fru Jakobsen fra Stidsholt, og hun syntes, at det ville være godt, om der kom lidt forbindelse mellem grænseegnen og det nordlige Jylland, og enden på det hele blev så, at jeg blev indmeldt til sommerskolen 1940 på Stidsholt.

Hen sidst i januar fik vi stor indkvartering af dansk militær i hele Sønderjylland for at hindre en evt. tysk indtrængen i vort land, men efter ca. en måneds forløb rejste de igen, og vi troede så, at den ikke-angrebspagt, Danmark havde med Hitler, ville blive overholdt.

Sådan gik dagene så, i stadig uro, for tyskerne trængte frem overalt trods aftaler og løfter, og vi børn kunne nok mærke på vore forældre, at alting ikke var så godt og sikkert alligevel, og det skulle vise sig at slå til.

Den 9. april, tidligt om morgenen, blev alle vækkede af støj fra mange maskiner, der kom flyvende lavt hen over husene, og de var ikke danske. Lidt efter lød der støj fra motorcykler. Det var vore soldater fra Tønder kaserne. De satte deres skyts i stilling og byggede vejspærringer, alt mens de fortalte, at en stor kolonne tyske tropper var trængt over grænsen, nu trængte nordpå og med hård hånd slog al modstand ned. Vi frygtede for, hvad der ville ske, men inden vi forstod hvordan, var tyskerne der, og de danske soldater var taget til fange uden at have fået lov til at forsvare sig. Først senere fik vi at vide, at vor gamle konge i samråd med regeringen havde set det

håbløst at kæmpe mod en sådan overmagt og derfor havde givet ordre til at standse al modstand og overgive sig. Ja, vi fik nu for alvor at vide, hvor meget løfter og aftaler fra Hitler-tyskland var værd. Det var meget bittert, og jeg så, at både min far og flere af de ældre mænd, der havde været med i krigen 1914-18, var urolige for, hvordan det skulle gå de unge sønderjyske mænd, om de nu, ligesom de selv for år tilbage, skulle tvinges med i krigen på tysk side og kæmpe for en sag, der ikke var deres.

Nu kom tyskerne så tromlende op ad de danske landeveje, bil efter bil i lange kolonner, og med tog — og så alle disse flyvemaskiner! De første indtryk af Værnemagten står uudslettelige i min erindring, fordi jeg så dem hente min far som en slags gidsel, fordi de mente, at der var blevet skudt på dem fra vor gård. De kommanderede ham til at stå op, han havde sat sig på en sten ved vejen, men far blev vred og sagde: »Hvad bilder sådan nogle drenge (det var officerer) sig ind, kommandere med mig, der har været soldat og med i krigen, for de kunne gå. At det gik godt, forstår vi den dag i dag ikke.

Det var lidt om den niende april, som jeg oplevede den. I dagene derefter kom der så et problem til: Hvad nu med mig? Kunne mor og far forsvare at sende mig helt til Vendsyssel, tyskernes springbrædt til Norge, som stadig kæmpede mod dem. Jeg var jo den eneste herneldefra og den første sønderjyde på skolen. Far fejede dog alle betænkeligheder til side med et: selvfølgelig skal du af sted, du er jo tilmeldt, og det ene sted er nok ikke værre end det andet, og vi fik så kufferten pakket, og den 3. maj rejste jeg til Stidsholt.

Efter en lang, besværlig rejse, som foregik med »bumletog«, nåede jeg til Støvring, hvor jeg overnattede og fortsatte dagen efter til Stidsholt. Det var midt på eftermiddagen, og alle var samlede i skolestuen til velkomst. Da fru Jakobsen ved navneopråbet hørte, at jeg, trods alt, var kommet helt fra Sønderjylland, blev jeg hentet op og fik en ekstra velkomst med tre gange hurra, måske også fordi 4 tilmeldte fra Himmerland havde sendt afbud på grund af besættelsen. Når jeg nu, 20 år efter, tænker tilbage på den dejlige sommer, vi havde, forstår

jeg måske bedre, hvilken betydning et ophold på en ungdomsskole har for de helt unge. Man er fuldt optaget af skolearbejdet og inden længe rystet sammen til een stor familie. Gennem samtale og fortælling styrkes kammeratskabet, og der er meget at snakke og fortælle om, når så mange unge fra forskellige egne er samlede.

Jeg mindes endnu de mange cykleture, vi havde, mangan gang til et elev-hjem, hvor vi altid blev modtaget med stor gæstfrihed. Jeg husker, vi var til »alsang«, en slags national rejsning under besættelsen, hvor folk kom langvejs fra for sammen at synge vore skønne fædrelandssange og derigennem få mod til stadig at holde ud mod den tyske vold og underkuelse.

I sommerferien var jeg bedt ud at besøge flere af mine veninders hjem og kom således i kontakt med flere vendelbofamilier, som var meget interesserede i at høre lidt hernede fra Sønderjylland.

Jeg var glad for den gæstfrihed, jeg mødte alle steder, alle ville gerne vise mig de forskellige seværdigheder på deres egen, og inden jeg så mig om, var ferien forbi, og jeg skulle tilbage til skolebænken igen. Jeg var blevet mange gode oplevelser rigere, og en varm tak skal herigennem lyde til veninder og deres familie.

Resten af sommeren gik med det sædvanlige skolearbejde. Vi indøvede en del tableauer og syngespil, som vi opførte første gang til elevmødet og senere ude i nabobyerne.

Efterhånden nåede vi hen mod sommerskolens afslutning. Jeg mindes den sidste aften, da vi som så mange gange før samledes i den store dagligstue, og hr. Jakobsen til afsked talte om den særlige vemod, han følte ved, at vi nu skulle rejse fra den trygge tilværelse på skolen ud i den usikre fremtid i et land, hvor tunge uvejrsskyer truede.

Heldigvis for vort land og os alle kunne vi efter 5 lange besættelsesår igen lade dannebrog vaje frit på Dybbøl Banke.

*Christine Lorenzen (født Clausen),
Sommersted, Sønderjylland, elev 1940.*

I en atomtid

De fleste mennesker er nok tilbøjelige til at betragte spændingen Øst-Vest som det store problem i verden. Men i de senere år har man tydeligere og tydeligere fået en fornemmelse af, at der er et problem, der er endnu større, og det er problemet med hele den farvede verden, der udgør to tredjedele af hele verdens befolkning. Denne farvede verden har jo i mange år været holdt nede og udnyttet af de hvide. Men vi oplever i vor tid, at der overalt er bevægelser i gang for at afkaste de hvides åg.

Hvad der foregår derude i den farvede verden har hidtil ikke interesseret os så forfærdelig meget. De farvede bor så langt borte, synes vi. Vi har måske nok hørt eller læst noget om, at der i Indien og Kina og andre steder kan indtræffe hungersnød, der bortriver i tusindvis af mennesker. Men det gør ikke noget særligt indtryk på os, når vi skal være helt ærlige. Det ville gøre meget større indtryk på os, hvis de samme katastrofer ramte England og Frankrig — og det ville berøre os meget dybt, hvis vi f. eks. hørte, at folk døde af sult på gaden i New York.

Det er en rystende kendsgerning, at millioner af mennesker sulter i dag. Halvdelen af jordens befolkning har aldrig haft mulighed for at spise sig mætte, inden de går i seng. I Indien dør 60 pct. af børnene i deres første leveår. I andre egne plages store dele af den farvede befolkning af malaria, tuberkulose og mange andre sygdomme, og muligheden for at få hjælp er yderst ringe.

Men de farvede er i dag ved at være klar over, at det ikke er deres uundgåelige skæbne at sulte. Og vi hvide må være klar over, at denne kløft mellem dem, som har, hvad de behøver, og dem, som ingenting har, må jævnes mere og mere ud, hvis vi skal undgå konflikter i verden — eller for at sige det rent ud: hvis vi skal undgå den 3. verdenskrig, som vi alle frygter.

Der er ingen tvivl om, at når vi går helt til bunds i tingene, så er det sult og social nød, der er den egentlige drivkraft i uroligheder og krig. Bare for at nævne et par eksempler: Det var bøndernes og arbejderne store nød, der skabte revolutionen i Rusland i 1917, hvor kommunisterne kom til magten. Det var de dårlige økonomiske forhold i Tyskland, der hjalp Hitler til magten i 1933. Det var godsejernes udnyttelse af bønderne i Kina, der skabte borgerkrigen i 1945, der endte med kommunisternes magtovertagelse. Det er de hvides udnyttelse af afrikanerne og trangen til bedre økonomiske forhold, der har skabt de oprør, vi læser om i vore aviser i dag, i Algier og Congo, og hvor det ellers er.

Når dertil kommer, at verdens befolkning øges med kolossal hast således, at vi måske om 50 år er oppe på det dobbelte af verdens befolkning i dag, d.v.s. ca. 4 milliarder, ja, så forstår vi, at menneskehedens største jordiske problem er at skaffe mad, dels til de mange, der sulter i dag, og dels til den hastigt voksende befolkningstilvækst.

Og så er det store paradoks da i vor »oplyste« verden, at mens halvdelen af verdens befolkning trænger til mere mad og de allernødvendigste ting for at leve en blot nogenlunde menneskelig tilværelse, da har man både i Øst og Vest sat den største oprustning i gang, verden nogen sinde har set. En oprustning, der for det første koster uhyre summer af penge, materialer og arbejdskraft, der kunne have været brugt til fremstilling af fødevarer og andre livsfornødenheder. Og for det andet en oprustning, der efter mange videnskabsmænds opfattelse kan føre til den menneskelige kulturs undergang.

Ja, men er da ingen kræfter i gang for at imødegå denne skæbnesvangre udvikling, kan man spørge!

Desværre ser det jo ud til, at frygten og mistænksomheden mellem Øst og Vest stadig er stor, at man ikke tør slække på oprustningen til fordel for fødevareproduktionen, selv om man fra begge sider giver udtryk for det ønskelige i en nedrustning. Vi må inderligt håbe, at der igen kan komme nedrustningsforhandlinger igang mellem Øst og Vest, når dønningerne har

lagt sig efter affæren med den amerikanske spionflyvers nedskydning over Rusland.

Både blandt statsmænd og hos menigmand kan man heldigvis spore en voksende erkendelse af, at den farlige oprustning ikke kan fortsætte, og at man i stigende grad må vende kræfterne fra ødelæggelsesmidlerne til fremstilling af livsfornødenheder for verdens stigende befolkning.

Således udkom der for et par år siden en lille bog i Sverrig, som vakte stor opsigt. Den havde titlen »I stedet for atombomben« og var skrevet af forfatteren Per Anders Fogelström og officeren Roland Morell.

Ud fra vidt forskellige synspunkter (Fogelström er militærnægter) har de to mænd samlet sig om den tanke, at menneskeheden i dag lever i skyggen af et rustningskapløb, som kan føre til kulturens undergang. Derfor er det efter forfatternes mening simpelt hen nødvendigt, at man prøver at stille noget i stedet for atombomben.

Man gør i bogen opmærksom på, at i rustningskapløbet mellem Øst og Vest vil små landes forsvar som f. eks. det norske og det svenske altid være bagefter og forældet. Godt nok er Norge med i Atlantpagten og får som sådan våben fra Amerika. Men bare for at nævne et eksempel: I 1958 fik Norge flyvemaskiner fra USA, som allerede var taget af brug i Amerika i 1952.

Altså, militærnægteren og officeren er enige om følgende: Med den frygtelige udvikling, krigsteknikken har taget, er de små landes militær praktisk talt betydningsløst.

Endvidere gør forfatterne meget alvorligt opmærksom på, at hvis atom- og brintbombeforsøgene fortsætter, så vil radioaktiviteten i verden forøges på meget farlig måde, der kan virke ødelæggende på kommende generationers sundhed.

Fogelström og Morell siger det sådan: »Det mest uhyggelige ved atombomberne over Hiroshima og Nagasaki i 1945 var måske ikke de 300.000 dræbte japanere, men snarere de mange børn, der blev født med en eller anden legemlig defekt på grund af den radioaktive virkning på de menneskelige celler.

— I brintbombens tidsalder kan vi ikke længer sige: Vi ofrer os for vore efterkommere. De vil i stedet engang kunne sige: Det var jer, der ofrede os. — Hvis vi forsvarer os med — og angribes af atom- og brintvåben, så vil måske vore børn og børnebørn fødes vanskabte, uden hjerner, øjne og kønsdele.«

Det er jo stærke ord, men forfatterne støtter sig til udtalelser fra talrige videnskabsmænd og forskere — også fra folk, der selv har været med til at frembringe atomkraften.

Som svar på atomoprustningen går de to forfattere så ind for, at man prøver en helt anden vej i stedet for atombomben. De foreslår følgende:

Hele det svenske forsvar — mennesker, materiel og penge — stilles til FN's rådighed for at højne levestandarden i de underudviklede (farvede) lande. Den svenske værnepligt bibeholdes, men den militære tjenestetid forvandles til fredstjeneste. De unge uddannes til hjælpetjeneste på mangfoldige områder hjemme i Sverrig og sendes så på hjælpearbejde i udlandet som ingeniører, sygeplejere, ordenspoliti — og som instruktører i jordbrug, husdyravl, håndværk og industri — alt det, som de underudviklede lande trænger så meget til.

Den svenske krigsindustri må omstilles efter de nye krav. I stedet for krigsmaskiner må der laves traktorer, landbrugsmaskiner, lægemidler o.s.v.

I det forsvar for freden, der her er nævnt, er der ingen våben, der ikke kan bruges. Ingenting ligger ubrugt og bliver rustent og forældet. Alt kommer til nytte straks, hver mand og hver krone udretter noget direkte og synligt.

Forfatterne drager her et par sammenligninger mellem omkostninger ved oprustning og fredsarbejde:

Een bombeflyver koster lige så meget som 30 store fuldt moderne skoler. Een eneste atomladning til en atomraket koster lige så meget som 5 moderne sygehuse. Man kan helbrede en malariasyg ved en indsprøjtning til 75 øre, og for 15 kr. kan man helbrede en spedalsk. Hvis f. eks. Norge anvendte sine nuværende forsvarsudgifter i et år til at bekæmpe malariaen, ville man have penge nok til at udrydde denne sygdom.

Så vidt de to svenskere.

Må jeg til sidst gøre opmærksom på, at også en kendt dansk skolemand er inde på de samme tanker som Fogelström og Morell. Det er rektor Bertelsen fra Århus latinske skole. Han var under besættelsen leder af jødetransporterne til Sverrig og har siden været meget optaget af arbejdet for international afspænding. På linje med de to svenskere har han foreslået, at Danmark anvender sit militærbudget til FN's hjælpearbejde i de underudviklede lande ud fra samme tanke: I en kommende stor-krig er et lille lands militær nytteløst. Men samtidig med, at vi yder en hårdt tiltrængt hjælp, skaber vi os en goodwill i den øvrige verden, som vil være et bedre værn mod overfald end vore militære magtmidler.

Må jeg også her nævne, at den nye amerikanske præsident Kennedy udtalte i sin valgkamp: »Jeg påtænker at give egnede unge amerikanere valget mellem militær værnepligt og pligten til at rejse ud på hjælpearbejde i de underudviklede lande.«

Endvidere forekommer det mig glædeligt, at alle danske partier i deres valgprogrammer før valget i november udtrykte villigheden til at give et større bidrag til udviklingslandene.

Lad mig for egen regning tilføje: Hvad om vi begyndte med at give vore unge valget mellem militær værnepligt og pligten til at rejse ud på hjælpearbejde i de lande, der trænger til hjælp! — Jævnfør præsident Kennedys udtalelse.

— — —

Forstander Jakobsen har bedt mig som gammel Stidsholt-elev (1932-33) om et lille bidrag til årsskriftet. Jeg har med glæde efterkommet hans opfordring. Og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige Jakobsen og fru Jakobsen tak for tiden på Stidsholt. Her mødte jeg for første gang det mellemfolkelige livssyn, som jeg siden har levet på, og som er det bærende grundsyn i ovenstående artikel.

I min tid var vi, så vidt jeg husker, kun 13 elever, og det har glædet mig meget at se skolen vokse støt år for år. Det beviser jo, at det grundsyn, som Jakobsens allerede i min tid byggede deres skole på, har kunnet bære.

Nu har jeg snart i en årrække selv været lærer for både børn og unge. Igennem min historieundervisning har jeg efter evne prøvet at bibringe mine elever forståelse for det livssyn og for de værdier, jeg første gang mødte på Stidsholt. Og jeg vil gerne slutte med at fremføre, at hvis vi virkeliggør tankerne fra Sverrig, Danmark — og nu også Amerika — om at sende de unge ud som fredsarbejdere og hjælpere for deres medmennesker, så befrier vi os selv og dem for den dobbeltmoral, som vi hidtil har måttet lægge for dagen i vor opdragelse. I stedet for at lære de unge kunsten at dræbe, kan vi fortsætte opdragelsen fra barneårene med at lære dem at hjælpe deres næste.

Ved at uddanne de unge til hjælpearbejdere i de underudviklede lande vil den nye værnepligt blive en opbyggende tid i stedet for en tid, hvor hjemmets og skolens idealer bliver revet ned. Så er vi tillige med til at løse det store problem med at skaffe mad og tålelige vilkår for verdens stigende befolkning. Og derigennem er vi med til at sætte noget i stedet for atombomben for at afvende den største fare, der nogen sinde har truet menneskeheden.

En venlig hilsen til lærere og elever 1932-33.

Harald Christensen, Skals.

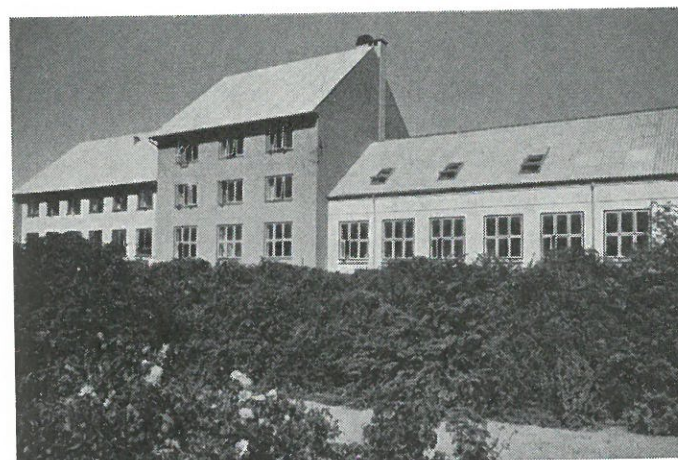

Aaret, der svandt

Det er ofte sagt, især ved afslutningsfesterne, at selv om skoleopholdet er slut, glider de, der nu har været elever, ikke ud af billedet. Nye elever rykker ind og fylder pladserne i det daglige, men tilhørsforholdet behøver ikke at lide noget afbræk, fordi man rejser fra skolen til fremtidens gerning.

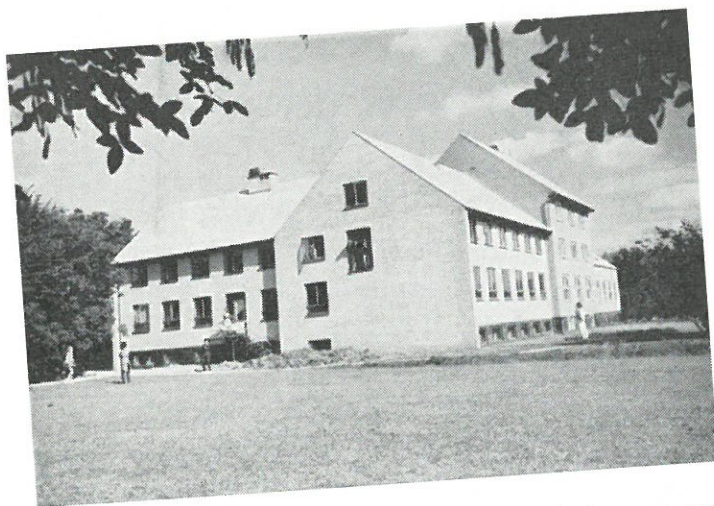
Mange gamle elever har gennem tiden vist, at de under deres skoleophold havde faaet en forbindelse med skolen paa en saadan maade, at tiden ikke formaaede at ændre noget derved. Det er altid en stor opmuntring for os og et vidnesbyrd om, at fællesskabet er en realitet — ikke noget der bare tales om ved festlige lejligheder. Vi vil gerne i saa høj grad, som det er muligt, følge de gamle elever og række en hjælpende haand, naar det tiltrænges, men det er givet, at det afhænger af den enkelte, i hvor høj grad forbindelsen med skolen fastholdes.

Aarsskriftet betyder meget i retning af, at kontakten med skolen bevares. Det gælder i lige høj grad for dem, der jævnlig kommer her, og dem, der grundet paa afstand og lignende sjælden kan komme. Det er glædeligt, at saa mange faar aarsskriftet og ikke

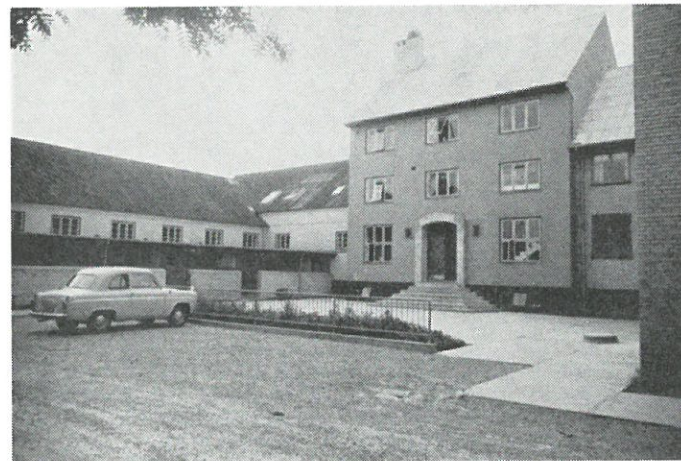
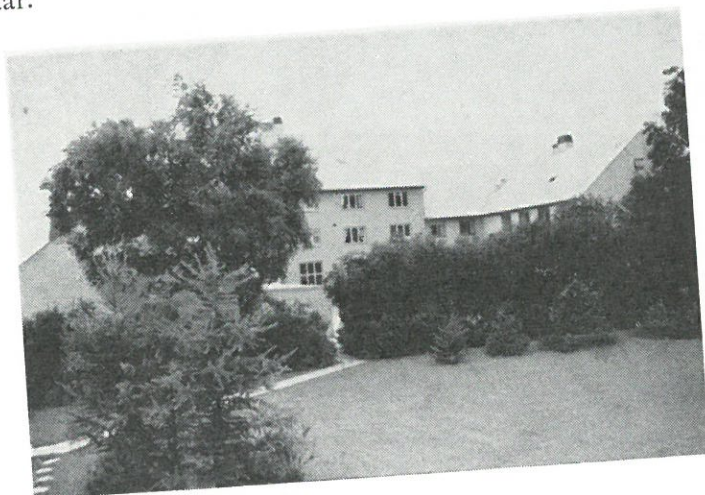
Skolen set fra syd

— fra sydvest

kan tænke sig at undvære det. Det hænder, at en skriver, at ved en fejltagelse blev det ikke indløst året før, men nu skal det ikke ske igen, for det hører med til julen at faa den lille bog fra skolen, hvortil saa mange minder knytter sig fra de første ungdoms-aar. Det nye aarsskrift bringer tre bidrag fra gamle elever fra de første ti aar af skolen. Saadanne bidrag er ogsaa med til at slaa bro fra svundne vintre og somre til i dag. Bidrag fra gamle elever er velkomne. Maaske vi næste aar kunne faa lidt fra det næste tjaar.

— fra nord

Hovedindgangen

Udenlandsrejserne har ogsaa haft stor betydning, ikke blot derved, at saa mange fik nogle interessante og fornøjelige oplevelser paa tur med andre gamle elever, men det forstærkede ogsaa følelsen af stadig at være med. Rejsen i sommer gik til Sverige. Der var en heldagstur til Marstrand og en anden til Hindaas og Kungsbacke, der var bustur i Gøteborg og omegn og selvfølgelig rundtur med Paddans søbusser.

Ind imellem var der tid til at titte paa staden, og en aften var som sædvanlig afsat til besøg i »Liseberg«.

Forstanderboligen

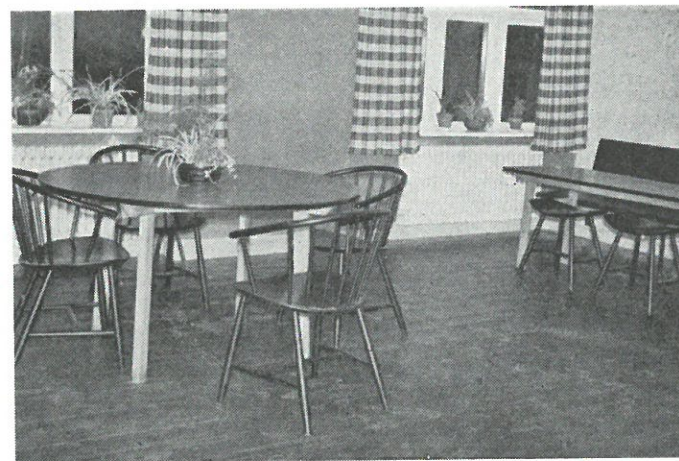
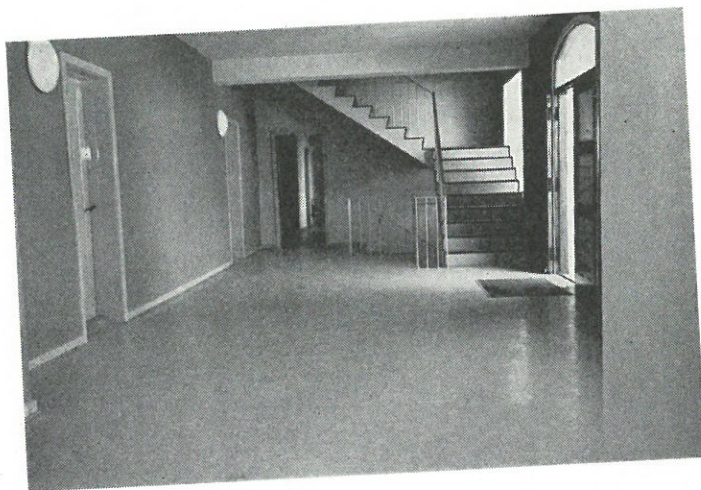
Storstuen

Rejserne til Norge og Sverige er et tilbud til alle, ganske uanset aargang. Det vil selvfølgelig altid være de sidste aargange, der møder talrigst, men det hænder, at en skriver: Først nu har jeg mulighed for at komme med, de andre aar var der noget i vejen, jeg vil gerne have program, og maa jeg tage min forlovede med? Det maa han selvfølgelig.

Næste tur gaar til Norge, det bliver sikkert, som det plejer, sidst i juni.

Forhallen

Hjørne af elevdagligstuen

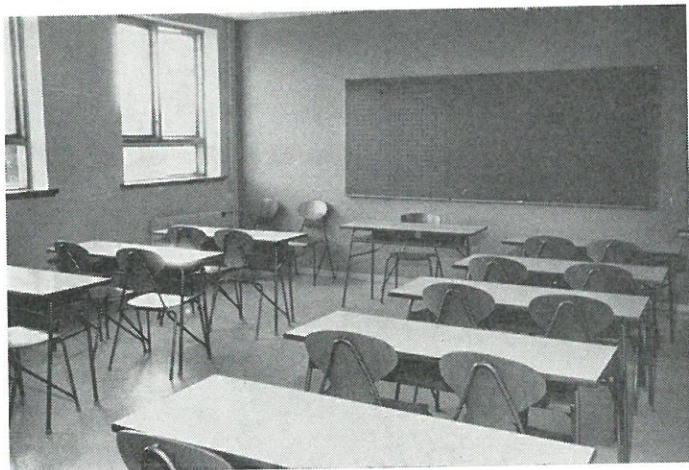
Aalborgstævnet, der har udviklet sig til at blive et fast led i vore aarlige sammenkomster, er altid begunstiget af god tilslutning. Det har sin egen dag ligesom elevmødet og holdes første søndag i december.

Trods stærk snefygning over Nordjylland og trods radioens forudsigelser om totalt trafiksammenbrud mødtes vi sidste aar ca. 40 i Papegøjehaven i Aalborghallen. Det var aftale, at der ville komme 4 fra lærerkredsen, men da der var fare for at sne inde,

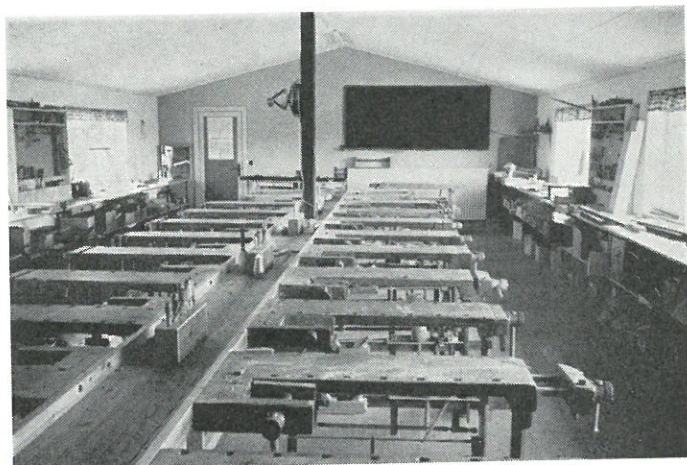
Sløjdsal og lærerbolig

Skolestue

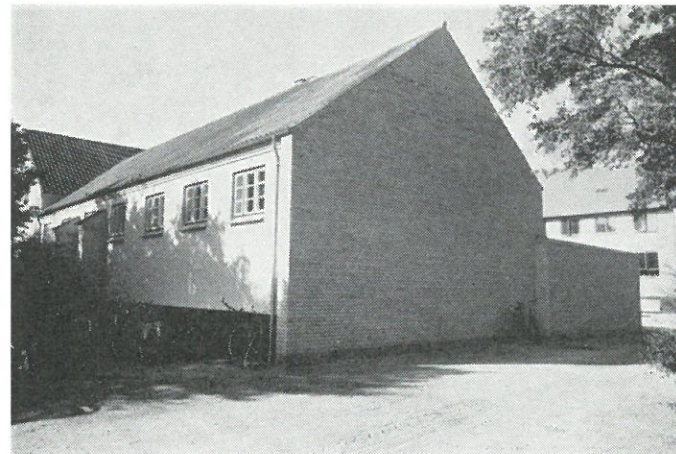

og da vi ikke gerne skulle komme til at køre for halv kraft de følgende dage, tog jeg af sted alene og med tog — en ganske ny fornemmelse. Elevforeningen havde berammet bestyrelsesmøde i forbindelse med stævnet, det aflyste sig selv, da ingen kunne komme. Ved stævnet maatte jeg være baade taler, oplæser og ordstyrer, men vi havde det hyggeligt, ikke mindst vi, der fik mest ud af det, fordi vi ikke kunne komme hjem. Jeg kom først til Stidsholt tirsdag aften, og det var over Frederikshavn, Sæby og Grønheden.

Sløjdsal

Gymnastiksal

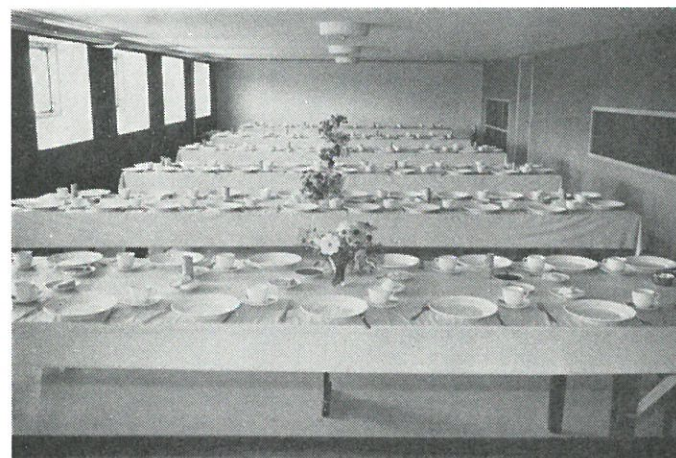

Elevmødet tredie søndag i juli er jo ubestridt aarets største begivenhed, og det er rart at se, at tilslutningen er saa stor.

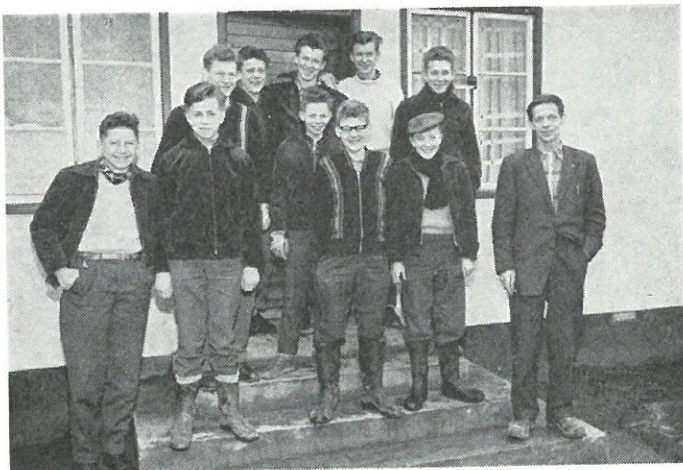
I sommer havde vi en anelse om, at det ville blive rekordtilslutning, det var naturligt, at særlig mange ville komme, da det var første elevmøde efter, at skolens udvidelse og ombygning var tilendebragt, og saadan gik det da ogsaa.

Jeg prædikede i kirken og holdt eftermiddagens foredrag paa skolen. Volstrup kirke, der er en af Vendsyssels store landsby-

Spisesal

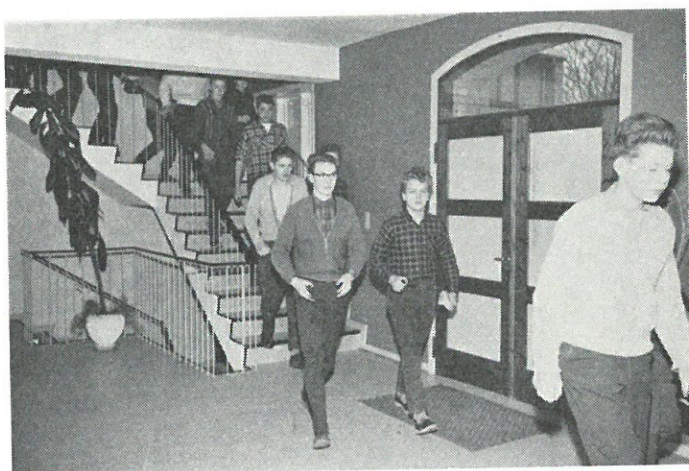
Hytteboerne

kirker, var fyldt, saa der hverken var sidde- eller staa-plads til flere. Paa skolen mærker vi det, baade ved fest og til daglig, at vi har faaet plads. Det er betryggende under indøvelse af sommerens festspil at vide, at vejret ikke kan slaa det i stykker. Vi har nok prøvet ved elevmødet et par gange at maatte omlægge programmet, saa vi fik det udendørs afviklet mellem bygerne.

Under byggeriet benævnte arkitekten altid gymnastiksalen som festsal. Jeg tænkte paa det under elevmødet, at det er en

Til morgensang

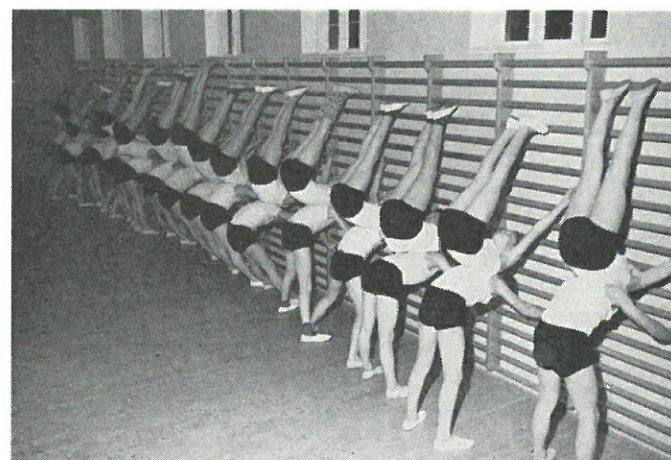
Hverdag

dejlig festsal, vi har nu. Den er ogsaa velegnet i modsætning til tidligere, naar der skal opføres stykker.

»Jorden rundt i 80 dage« var for nogle aar siden saa stor en succes, at vi mente, at det var forsvarligt at gøre »turen« igen. Hvorfor skal Det kongelige Teater være ene om at tage tidligere stykker op? Man kan selvfølgelig være bange for, at det ikke falder lige saa godt ud, naar man gentager spøgen, men her var baade opførelsen og begejstringen i hvert fald ikke mindre. Min

Gymnastisk øvelse

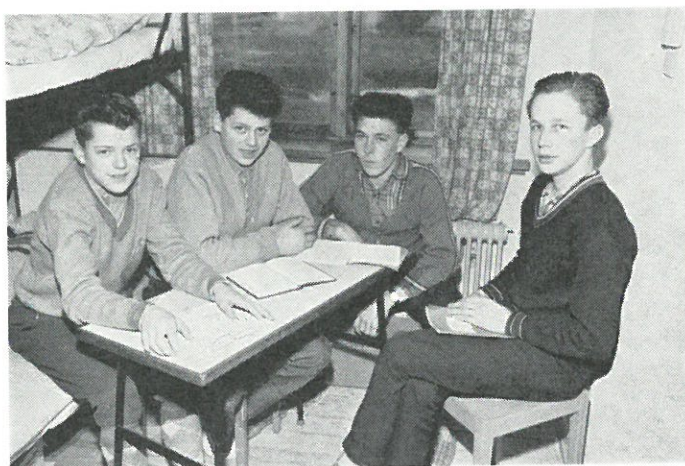
Drengene
i skolekøkkenet

kone havde »aktiveret« 103 optrædende, og frk. Søndergaard havde som sædvanlig ansvaret for dragterne, det er absolut beundringsværdigt alt sammen. Grethe Buhrkall havde gymnastikopvisningen med det samlede hold, og Laura Mortensen folkedansen. Forberedelserne kostede slid, sved og ømme lemmer, men det er der ingen, der tænker på, når resultatet som her bliver fint, og bifaldet er stort og fortjent.

Elevforeningens generalforsamling maa betegnes som munter.

Forberedelse
til time

Fysisk eksperiment

Dagsordenen virker ikke trykkende, absolut ikke. Juel takker for god ro og orden, — han har som bekendt et lyst syn på tilværelsen — ordstyreren tænker sit, og ingen i forsamlingen finder, at generalforsamlingen er noget kedeligt.

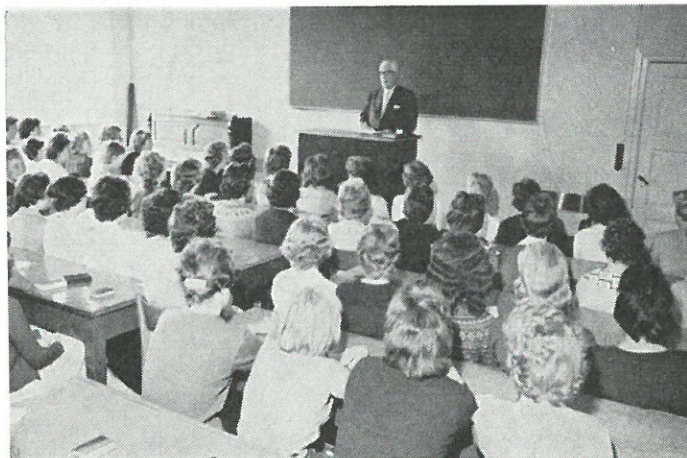
Med elevmødet i sommer i frisk erindring synes jeg at have lov til at slutte første afsnit af min beretning med ordene fra den sønderjyske sang:

*thi som aarene randt,
saas det, baandene bandt.*

Drengenes onsdags-
underholdning

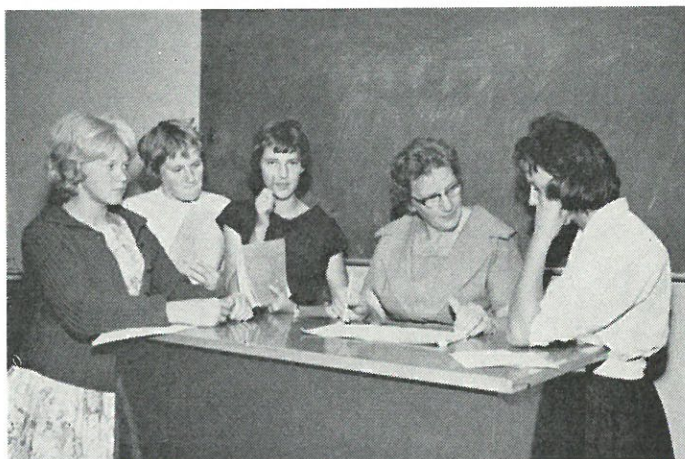
Foredragssalen

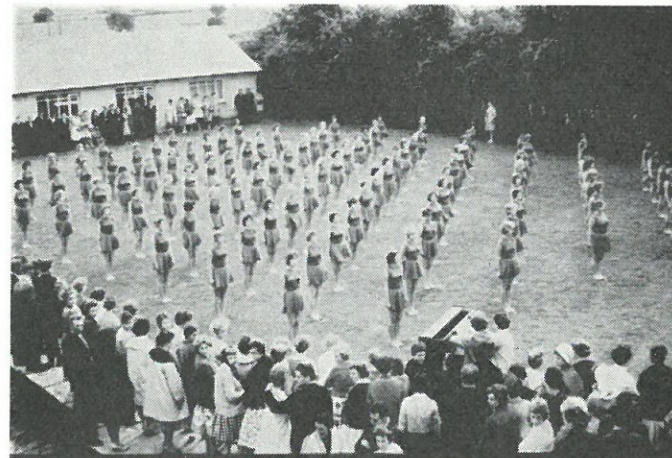
Vi har i aaret, der svandt, haft 100 elever paa vinterskolen og 101 paa sommerskolen, og det er en glæde at have fuldt hus inden for de nye rammer.

Et stort ønske har vi faaet opfyldt, idet vi nu har faaet en lærerfamilie mere. Fra 1959 er lærer Aage Hansen knyttet til skolen som fast lærer. Paa en sjælden god maade er Hansens og deres børn gledet ind i skolens gerning. Hansen er sløjdlærer med eksamen fra Askov Sløjdlærerskole. Han er oprindelig anlægs-

Fra en regnetime

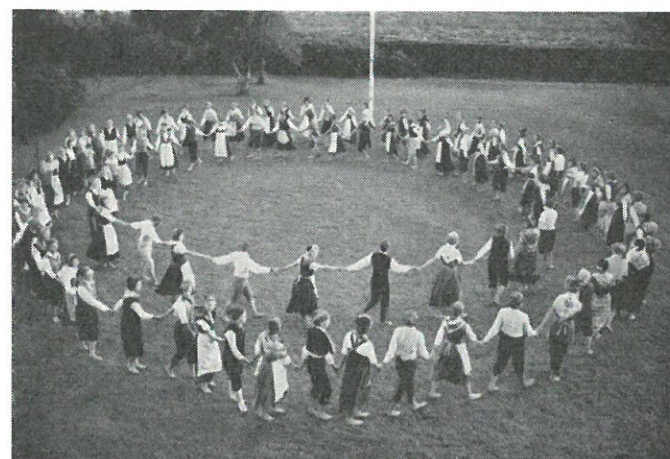

Gymnastikopvisning

gartner, og da han kun underviser ved vinterskolen, har han tillige overtaget arbejdet i skolens have. Gamle elever, som ved, hvilket arbejde min kone har nedlagt i den have, vil glæde sig over, at hun nu endelig har faaet afløsning paa det punkt. Fru Hansen har overtaget stilling ved skolen som oldfrue, og det er betryggende, at det praktiske arbejde indendørs er under god ledelse.

Som ung gymnastiklærer havde vi Axel Olesen; glad og velop-

Folkedans i haven

Haandarbejds-
udstilling

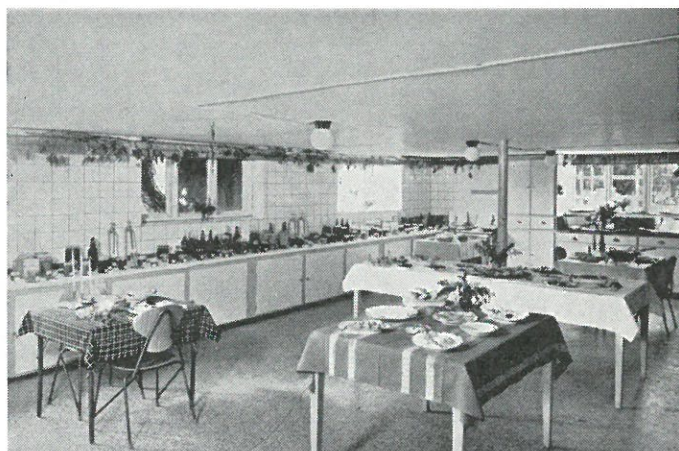

lagt gik han ind til arbejdet, som han passede med dygtighed og samvittighedsfuldhed.

Blandt vore gode medarbejdere har vi gennem en aarrække haft Inga Roed og Ruth Helbo.

Som nævnt i aarsskriftet sidste aar blev Inga Roed gift i december, og i aar fulgte Ruth Helbo efter. Den 10. september holdt hun bryllup i Kasted og bor nu i Ringkøbing. Ved brylluppet bragte vi hende en velfortjent tak for de 5 aar paa Stidsholt Ungdomsskole.

Udstilling i
skolekøkkenet

Fra haandgjerningstime

De to efterfølgere blev Anne Marie Pedersen fra Suldrup og husholdningslærerinde Maren Petersen, der om vinteren er kursuslærerinde i Aalborg amts landboforening.

Gennem mange aar har min kone set hen til, at den dag skulle komme, da vi paa vinterskolen kunne indføre husholdningsundervisning som fag for drengene. Saa længe, skolekøkkenet blev benyttet til anden undervisning om vinteren, kunne det ikke lade sig gøre, men nu efter udvidelsen blev skolekøkkenet frigjort, og dermed kunne tanken realiseres. De nye undervisningslokaler blev færdige i løbet af sommeren, og ved vinterskolens aabning kunne vi give meddelelse om, at husholdning nu ogsaa var blandt vinterskolens fag. Da Ruth Helbo var rejst, og efterfølgeren endnu ikke antaget, fik vi vor tidligere lærerinde Gerda Osterland Rasmussen til at overtage hvervet den første vinter. Eksperimentet var saa vellykket, at vi ikke var i tvivl om, at vi skulle fortsætte næste vinter. Det er naturligvis et meget beskedent timetal, drengene faar i husholdning i sammenligning med pigerne, men det har heller aldrig været tanken, at der kunne afsættes mange timer til det om vinteren.

Ogsaa paa landbrugsundervisningens omraade gjorde vi fremstød. Konsulent R. Olsen fra Dybvad holdt 10 landbrugsforedrag, og det blev en god tilskyndelse for de drenge, der fortsætter ved

Lærerinderne
optræder

landbruget, til at følge med og nyde godt af den viden, konsulerne har.

I november kom den første af vore gamle venner, der plejer at glæde os med besøg, det var rejsesekretær Johs. Johansen fra Dansk Vandrelaug. Ingen, der hører Johansen fortælle fra fremmede lande og ser hans smukke billeder derudefra, forbliver uberrørt deraf, men fornemmer en trang til at komme ud og selv opleve det hele.

En aften, ogsaa i november, var Richard herude og trylle. Det er tryllekunstneren Undith. Det er sjældent, at de, der giver sig af med denne form for underholdning, kan møde med saa mange numre som Undith.

December 1959 vil altid være lodsedlernes maaned, det begyndte i november, men kulminerede i december. Ved lodseddel-salg i større stil er der vist altid en komité, nogle fører korrespondancen, andre skaffer gevinsterne — nogle skaffer sælgere og sørger for afsendelsen og andre paatager sig afregningen. Her ordnede min kone alle disse ting, og paa 3 uger fik hun solgt 25000 lodsedler til Stidholt Ungdomsskoles byggefond, men det gik ogsaa i døgndrift.

Det hjalp saa meget, at der ingen vanskeligheder var med at faa sælgere. Den store part var jo gamle elever, og de gjorde det

Lørdag aften

godt. Der var ikke faa, der ringede eller skrev efter ny forsyning. Uden den hjælp, som skolen fik herfra, ville det ikke have været muligt at gennemføre salget. Ogsaa mange andre ydede en god hjælp som sælgere og alle fortjener en stor tak for deres beredvillighed.

Juleafslutningen i december og julefesten den 6. januar blev denne gang forestaaet af Grethe og Jeppe Buhrkall paa grund af vor julerejse til Venezuela. Det er første gang, der har været juletræ paa skolen uden vor medvirken, men det gik fint.

I februar havde vi skolekoncert med 50 mands orkester fra Aalborg. Den 12. februar var forstander Jens Marinus Jensen her og talte for drengene i et par timer.

Ved min kones fødselsdag den 15. februar fik vi en fornøjelig musik- og oplæsningsaften, da Axel, Ove og mange flere var her.

Vinterens forældrefest holdtes søndag før fastelavn. Saa godt som alle forældre havde efterkommet indbydelsen, og vi havde en straalende festdag. Drengene havde gymnastikopvisning og optraadte med mange morsomme smaastykker, og efter fællesspisningen saa vi lysbilleder fra Venezuela.

Aalborgturen, der normalt finder sted lige før jul, var udsat til slutningen af marts. Den 25. havde vi turen med besøg paa bedrifter og sluttede af i Aalborg Teater.

Søndag aften

»Vor maler«, Kai Nielsen fra Thorshøj, der selv er musiker og har saa mange gode forbindelser, havde tilbudt os en stor koncert hen imod afslutningen, og det blev den sidste søndag. Et stort og afvekslende program løb af stabelen med et væld af optrædende, og vi havde nogle meget fornøjelige timer.

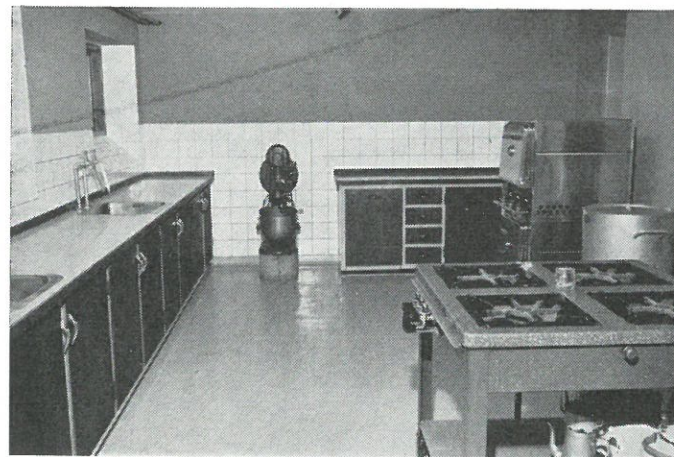
Onsdag den 30. marts sluttede vinterskolen, og vi gik ind i den maaned, der normalt betegnes som den rolige; men de mange ting, der nu skal gøres, bevirker i hvert fald, at vi ikke forfalder til uvirksomhed. Det er knap nok, det hele kan naas, til sommer-skolen aabner dørene for en ny flok.

3. maj kom de mange piger; der var feststemning og glæde over at kunne mødes med saa mange til en lys og god sommer.

Lige fra den første dag kunne det mærkes, at det var et hold, der baade kunne og ville arbejde, og der blev den bedst tænkelige vekselvirkning mellem skolearbejde og fest.

Husmoderdagen, som vi aaret før maatte sige nej til grundet paa byggeriet, havde vi i aar lige efter pinse, og det var som sædvanlig en god og indholdsrig dag med stor tilslutning og hyggelig stemning.

Sct. Hansaften er vi jo blevet glade for at holde paa vor sommerhus-grund i Solsbæk, og aftenen i aar var lige saa fornøjelig

Køkkenet

som tidligere aar. Gymnastikstævnet i Brønderslev sidste søndag i juni betød megen træning forud og megen glæde af opvisningen og af samværet med de mange mennesker. Det var som sædvanlig et imponerende fremmøde af gymnaster, haandboldspillere og publikum.

I juni og juli maaneder havde mange foreninger udflugt hertil, »ikke for faa, men heller ikke for mange«.

To dage efter elevmødet kom forældrefesten. Vi havde selvfølgelig baade gymnastik- og folkedanseopvisning, og om aftenen gik »Jorden rundt i 80 dage« over scenen, pigerne var glade og veloplagte, og forældrene ikke mindre.

Ogsaa denne gang havde forældrefesten en næsten 100 procent tilslutning.

Jeg holdt, som jeg plejer, en kort tale ved middagen, ellers er det jo underholdning og frit samvær, der er det vigtigste den dag og giver sit særlige præg.

Der ville være forkert ikke at omtale min fødselsdag i august, ikke for min skyld, men paa grund af alt det, der blev gjort af alle andre paa skolen for at skabe fest og sprede glæde. Eleverne og lærerne kappedes om at gøre det til en rigtig fest. Lærere og lærerinder opførte først den lille enakter af Hostrup. Vi havde

Cyklestald
og garager

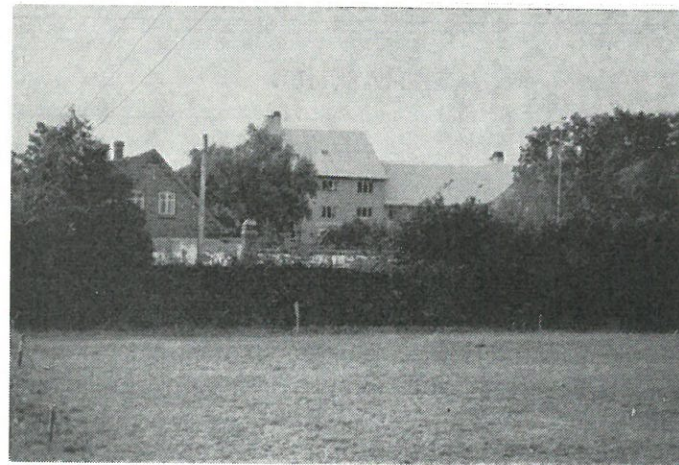

den med til elevmødet for et par aar siden. Det er ene børneroller, men de skal udføres af voksne. Deri ligger det morsomme, ikke mindst i dette tilfælde, hvor det var lærerne, der var de optrædende. Derefter fik vi en scene af »En søndag paa Amager«. Ved samme lejlighed blev et nyt scenetæppe taget i brug. Alle kræfter var mobiliseret for at faa det frem og gjort i stand til lejligheden.

Efteraarsstævnet havde tilslutning mange steder fra i Vendsyssel og Himmerland. Fru Hilde Bach, Lillerød, holdt et udenrigspolitisk foredrag og gjorde det dygtigt. Provst Roesen fra Svenstrup talte om »De store ord«. Normalt faar vore talere lov til at bestemme deres emne. Det fik provsten selvfølgelig ogsaa, men en lille artikel, som han havde skrevet om samme emne havde faaet mig til at bede ham uddybe den nærmere, og det blev gjort paa en særdeles god maade.

Lærer Nørbjerg læste en aften Kai Munks »Kærlighed«, og forstander Jens Marinus Jensen, Tage Albertsen, Tønder, pastor Porsborg, Hellevad, m. fl. har gæstet os og talt til sommerpigerne; der har været fredagsklub, film og lysbilleder, og saa har vi som noget nyt faaet fjernsyn i sommer, og det bliver flittigt benyttet, ikke mindst har det givet mange gode lørdags- og søndagsaftener.

Afslutningen 29. september kom og gjorde ende paa en god

Skolen set fra nord

sommer. Den er højtidelig med kirkegang og afskedsfest; men hvor er det dog vemodigt at skilles, naar man har været saa glad for at være sammen.

Nu er vi igen i december, et nyt hold er kommet, og i søndags tændtes det første adventslys og mindede om, at julen er nær. Denne aarets største højtid har magt over vore sind som intet andet. Naar jeg nu sender de bedste hilsener til alle, som aarskriftet kommer til i den tilstundende jul — hilsen til hver gammel elev og de mange hjem fra os alle her paa skolen — er det da ogsaa med det inderlige ønske, at julens budskab maa bringe os alle den store juleglæde, som aldrig kan bortfare.

Hans Jakobsen.

Gymnastik

Da sommerpigerne i maj 1959 rykkede ind på skolen, var gymnastiksalen endnu ikke færdig efter udvidelsen. Vi reddede situationen ved at bryde en væg ned mellem to skolestuer, og så var det vores gymnastiksal. Der var ikke stor plads, men der var til gengæld mange elever. Frk. Mortensen, der spiller til gymnastikken, og jeg blev enige om, at disse ting måtte vi tage i betragtning, når vi skulle lave timeseddel til gymnastik. Helst skulle vi digte nogle øvelser, hvori alle skulle stå stille på samme plads, og noget med armbevægelser kunne der ikke blive tale om. Men det viste sig hurtigt, at pladsproblemet ingen større vanskelighed voldte, for hvor der er hjertelum, er der også husrum, og vi, der var i gymnastiksalen, ville, at der skulle være plads til alle. Så indrettede vi os efter hinanden, og til gymnastik skal man jo som bekendt helst følges ad, og så sker der ingen sammenstød.

Jo, det gik fint, men stor var den dag, d. 17. aug., da vi for første gang samlet og med fanen i spidsen marcherede ind i den »nye« sal, da samledes vi i Stidsholt-sangen: Her er glæde, her er sang...

Siden har vi oplevet mange gode timer i salen, timer, hvor der blev slidt hårdt, men hvor sindene alligevel stemtes til glæde og sang.

Hvad er det, som gør, at man bliver glad og let i sindet, når man laver gymnastik: Jeg vil nævne et par væsentlige ting:

Gymnastikundervisning tager sigte på, at øvelserne er forskellige, så alle legemsdele og muskler kommer i sving og bliver bevægelige, og man lærer at kontrollere og beherske dem. Dette giver en følelse af frigjorthed. Men det er ikke nok at kunne beherske sin krop, også sanserne må være med i dette samspil. Det er ikke nødvendigt for en leder at stå og kommandere med høje råb og give lange forklaringer eller ledsage øvelserne med store arm- og benbevægelser. Gymnasterne må lære at lytte til lederen og koncentrere sig fuldstændig om den øvelse,

de udfører eller skal til at udføre. Der skal være ro i salen, ro over lederen såvel som over gymnasterne. Kontakten mellem leder og gymnaster skal være i orden, da fremkommer det samarbejde, som er så værdifuldt og skaber interessen for, lyst til og glæde over at øve gymnastik, med andre ord, man oplever samhørigheden.

For pige- og kvindegymnastikken de fleste steder og mandsgymnastikken færre steder spiller musikken en stor rolle. Den er afpasset til øvelserne og giver udtryk for, hvordan bevægelserne skal være: kraftige, lette, springende eller glidende. Den giver rytme og harmoni og virker frigørende på sanser og muskler og stemmer til glæde i sindet. Derfor er det nødvendigt, at den, der spiller, er med i samarbejdet.

I gymnastikken gælder det om, at hver yder sit allerbedste, ikke for selv at dominere og skille sig ud af flokken, men for at gavne og højne helheden.

Dette har stor karakterdannende betydning, og den indstilling er der brug for i alle livets forhold.

— Den elev, der engang under en fotografering af et hold gymnaster, stadigvæk kom uden for retningen og derved skæmmede helhedsindtrykket, havde ikke fået helt fat på den tankegang. For da en kammerat spurgte hende, hvorfor hun hele tiden stod uden for rækken, lød svaret: Ellers kan jeg jo ikke ses på billedet.

Fanen er det synlige samlingsstegn. Med den hilser man tilskuerne, og det er den, tilskuerne hilser ved at rejse sig. Den er symbolet på det, som er godt, stærkt og samlende i et folk.

Til at bære fanen kræves gode kræfter, rank holdning og sikker gang, men der kræves noget, der er større og vigtigere: et ærligt og oprigtigt sindelag over for livets bærende og samlende kræfter. Fanen bærer man ikke for sig selv, men for de andre.

Jeg tænker med glæde og taknemmelighed tilbage på mange gode arbejds- og festdage både i gymnastiksalen og på plænen, på timer hvor vi oplevede, at: Her er glæde, her er sang...

Grethe Risegaard Buhrkall.

Glimt fra sommeren 1939

Jeg sidder og lader tankerne gå tilbage til sommeren 1939, da jeg som sekstenårig var elev på Stidsholt Ungdomsskole.

I den alder ved man ikke rigtig, hvad man vil, og mine forældre mente da, at dette ophold ville være gavnligt, lærerigt og berigende for mig.

Jeg husker tydeligt, at mor og jeg pakkede min lille kommode, før vi drog af sted, og at det var med en mærkelig følelse, en blanding af nervøsitet og spænding for alt det ukendte.

Nervøsiteten varede dog ikke længere, end til mine forældre var kørt hjem igen efter åbningsfesten; men spændingen holdt sig endnu nogen tid. Om aftenen blev vi alle, lærere, lærerinder og elever præsenteret for hinanden. Vi var 39 piger, som meget hurtigt blev rystet sammen i et godt kammeratligt samvær, præget af den gode tone, som vi med det samme mærkede herskede på skolen.

Der blev givet os mange lærerige og interessante timer.

Vi glædede os hver morgen til Jakobsens foredrag. Jeg mærker endnu den stilhed, der herskede, når vi unge piger med åbne, modtagelige sind lyttede til fortællingen om de store digteres liv og levned.

I Jakobsens dansktimer lærte jeg at forstå vort modersmål på en hel anden måde, end jeg havde gjort det i børneskolen.

Jeg mindes fru Jakobsens timer i sang og regning. Åh, hvor vi dog sang og var glade i disse timer, hvor vi lærte en masse af vore dejlige danske sange. Regnetimerne blev, trods det tørre stof i den grad gjort interessante for os. Det var morsomt at gå med lærer Dam ud og botanisere og finde ud af blomsters og planters familieskab.

Hos lærer Boelskifte havde vi nogle gode timer i erhvervs-lære. Det er mærkeligt og trist at tænke på, at Boelskifte skulle dø så tidligt midt i sin manddoms gerning.

Håndarbejde havde ikke tidligere været min stærke side, men jeg blev revet med i kappestriden om, hvem der kunne få

mest lavet og få påbegyndt mest muligt, som man kunne sy færdigt hjemme. Min store interesse for håndarbejde blev til den sommer og har varet siden.

Frk. Fischer indviede os i køkkenets og madlavningens mysterier. Fine kager og dejlig mad. Og så de fine middage med fru og hr. Jakobsen som gæster! Vi stod der som små værtinder, stivede og strøgne, og skulle vise, hvad vi duede til. Byde fra venstre, skænke fra højre o.s.v., o.s.v.

Kogebogen og de opskrifter, vi selv skrev ned, er mig til stor nytte den dag i dag.

Jeg glædede mig til frk. Lauritsens timer i gymnastik og folkedans. Da kunne kræfter og livslyst rigtig få lov til at udfolde sig. En dejlig afslutning på dagen var aftensangen, som satte punktum for en god dag.

Vi havde den sommer udflugt til mange elevhjem. Ja, en gang besøgte vi på samme dag fem hjem. Nogle steder havde de ryddet soveværelset for at give plads til os alle. For os var der bare at tage imod og glæde sig. Når blot vi kvitterede med en sang, var værtsfolkene tilfredse. Ja, det var en dejlig og sorgløs tid.

Jeg skal sent glemme turen til Aalborg og besøget i Aalborg-tårnet. Vi kom op med elevatoren fordelt på syv hold. Oppe fra tårnet nød vi udsigten lidet anende, hvilken tragi-komisk situation nogle af os senere skulle komme i ved nedstigningen. Da vi fem sidste var nået godt en fjerdedel af vejen ned, sad elevatoren uhjælpeligt fast. Da fru Jakobsen var blandt os, tog vi det roligt, men pladsen var lidt trang, og tiden blev lidt lang. Bedre blev det ikke, da vi så de heldige, der var sluppet ned, pakke madkurvene ud og begynde at spise. Da sank humøret et par grader, men vi blev hængende. Imidlertid blev der en udvej, selv om den var lidt svimlende. Brandvæsenet kom med deres længste stige, og vi steg ud i luften ikke helt uden angst og bæven. Hver gang, jeg ser Aalborgtårnet, tænker jeg på den udflugt.

Ja, det var lyse og lykkelige dage den sommer — med undtagelse af een. Det var den første september, da krigen brød ud. Jakobsen kaldte os sammen og fortalte os det. Vi var sik-

kert ikke klare over rækkevidden af det, som var sket, men på Jakobsens stemme og alvor forstod vi, at det var meget alvorligt. Det var en tung og dyster dag.

Elevmødet den sommer var sikkert ikke mere festligt end så mange andre, men for os var der nu alligevel en vis spænding ved selv at være med til at forberede det. Vi lavede en del små optrin. Bedst husker jeg naturligvis »Hans og Trine«, fordi jeg selv var Trine. Jeg mindes, hvor glade vi var, da de »gamle elever« drog af sted, over at det ikke var os, der skulle rejse fra alt det, som vi holdt af.

På Jakobsens fødselsdag, d. 17. august, pyntede vi talerstolen med havens smukke sommerblomster, og Jakobsen og fruene blev vækket med morgensang.

På hr. og fru Jakobsen mærker man ikke, at årene er gået, men når jeg tænker på Grethe og Jakob, der dengang var 7 og 9 år, og som et lille forspand trak græsslåmaskinen for deres mor, må jeg alligevel sande det.

Det var hårdt for mig, da den uundgåelige afslutningsdag kom. Jeg havde lært meget, men hvad der var vigtigere: jeg havde mødt den gode ånd og den sunde indstilling til livet, som senere skulle blive mig til så stor hjælp.

Der er nu gået 21 år siden, og disse linier sidder jeg og skriver i Dronninglund, hvor jeg nu er sygeplejerske. Allerede mens jeg var på Stidsholt Ungdomsskole, ønskede jeg at blive sygeplejerske, og så snart jeg var gammel nok, gik jeg i gang med min uddannelse. Jeg lærte barnepleje i Århus og var på Testrup højskole, før jeg begyndte den treårige uddannelse på sygehuset i Ringe. Siden har jeg suppleret min uddannelse på Statshospitalet i Nykøbing Sj. og på Københavns Amtssygehus i Gentofte. Efter otte års ansættelse på Amtssygehuset i Århus havde jeg lyst til at prøve selv at lede en afdeling.

Jeg søgte og fik en stilling som afdelingssygeplejerske i Dronninglund. Her har jeg nu været i to år, og jeg er glad og tilfreds i min gerning.

Jeg er kommet nærmere til mit hjem og til Stidsholt Ungdomsskole og har gennem de sidste to år kunnet følge med i de store udvidelser, der er sket på skolen. Også på en anden

måde er jeg kommet skolen nærmere, idet jeg var med til at tage mod Grethes yngste dreng, Jakob, som nu er et år og en dejlig dreng, og jeg er gode venner med hans store brødre, Lars og Morten.

Jeg vil til slut sige, at det er mig en meget stor glæde at komme på den skole, som jeg føler så stor taknemlighed over for, men størst er min glæde over at mærke, at der trods de større forhold og større elevtal stadig hersker den samme ånd og hygge på Stidsholt Ungdomsskole.

Inger-Birgit Madsen, Amtssygehuset, Dronninglund.

1961 — Meddelelser

Elevmødet bliver søndag den 16. juli. Vel mødt alle gamle elever.

25 aars jubilæum. Elever fra vinteren 1935-36 og sommeren 1936, samt alle fra aarene forud indbydes til middag kl. 11 paa elevmødedagen. Send venligst et kort 8 dage før.

Norgesturen bliver i sidste halvdel af juni. De to sidste aars elever faar alle tilsendt program i god tid. Elever af tidligere aargange kan ogsaa deltage, men de bedes sende mig et brevkort, saa faar de program, naar det foreligger.

Aalborgmødet holdes søndag den 3. december. Til dette ekstra elevmøde er alle gamle elever ogsaa velkomne.

H. J.

Kære gamle elever!

Mange af jer har fulgt min opfordring og har sørget for, at jeg har fået jeres nye adresser. Tak for det. Der er sikkert adskillige, der i årets løb er blevet gift eller har fået fast stilling og dermed ny adresse. Få den rettet, mens I husker det!

Alle gamle elever og venner af skolen sendes hermed de bedste hilsener og ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Karen Søndergaard.

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE:

Juel Højbjerg, Jerslev Østermark, Jerslev, formand.

Edel Jensen, »Titan«, Dannebrogsgade 43, Aalborg, næstformand.

Karen Søndergaard, Stidsholt Ungdomsskole, Sæby, kasserer.

Orla Jensen, Ørtoft, Sæby.

Jørgen Jeppesen, Skibsted, Kongerslev.

Villy Stenloft, Bjerget, Frøstrup.

Gerda Osterland Rasmussen, Dybvad.

Elevfortegnelse

Vinteren 1959—60:

Erling Andersen, St. Brøndum.

Henning Andersen, Sørup, Støvring st.

Poul Andersen, Nørholmsvej 29, Hasseris.

Rino Andersen, Øster Doense st.

Svend Andersen, V. Uggerholt, Lyngsaa.

Villy Andersen, Dammens Vænge 21, Brønderslev.

Erling Bak, Haverslev, Bonderup.

Henning Bertelsen, Ny Petersborg, Langholt.

Jens Lindrup Bie, Elsagervej 14, Hjørring.

Peter Bjerre, Klitgaard, Nibe.

Hans Erik Bohl, Sdr. Katholm, Hjallerup.

Knud Bødker, Hobrovej 44, Svenstrup.

Tommy Carlsen, Nørhaven, Østervaa.

Arne Christensen, Drastrup mejeri, Skalborg.

Arne Christensen, Ø. Kær, Gjel, Aabybro.

Erik Schroll Christensen, Maren Hemmingsvej 20 B, Aalborg.

Jens Kurt Christensen, Nygaard, Gjel, Aabybro.

Ole Christensen, Vandværksvej, Præstbro.

Poul Erik Christensen, Milholt Mark, Dronninglund.

Steen Christiansen, Lindeallé 1, Nr. Sundby.

Ole Eriksen, Hegnsgaard, Tornby.

Hans Peter Fisker, Havnevej 4, Skagen.

Poul Frederiksen, Sneverholt, Hellum.

Gunnar Graversen, Vaarst.

Agner Hansen, Gravlev, Støvring.

Brix Hansen, Jensminde, Bindslev.

Ejvind Hansen, Søndergaard, Jerup.

Karlo Hegaard, Højhuset, Hørmested, Sindal.

Christian Hendil, Nørregade 63, Farsø.

Jens Guldager Hermansen, L. Kokkenborg, Ørsø.

Herluf Holmgaard, Arentsminde.

Erling Jensen, Korshuset, Try, Thorshøj.

Finn Jensen, Tolne.

Helge Jensen, Lindenberg, Hørby.

Jens Aksel Jensen, Lervang, Agersted.

Jens Ejgild Jensen, Vester Dorf Mark, Flauenskjold.

Jens Henning Jensen, Mariendal, Præstbro.

Jørgen Jensen, Fauerholt, Kvissel.

Jørgen Frank Jensen, Engdrupgaard, Astrup, Hjørring.
 Knud Erik Jensen, Bjergsig, Dybvad.
 Niels Jørgen Jensen, Søndergade 52, Vadum.
 Orla Jensen, Ryaa, Birkelse.
 Poul E. Jensen, Gjol by, Aabybro.
 Arne Karlsen, Søndermark, Dybvad.
 John Kjæhr, Sæbyvej 4, Dybvad.
 Lindegaard Kjær, Kikkenborg, Vodskov.
 Fritz Kristensen, Landerupgaard, Taulov.
 Henning Kristensen, Vestergaard, Gaaser, Gandrup.
 Leif Kristensen, Landerupgaard, Taulov.
 Asmund Kristiansen, Dorf, Flauenskjold.
 Knud Henrik von Lillienkjold, Karup, Sæby.
 Villy Brandt Larsen, Tværvej, Svenstrup.
 Hans Larsen, Øster Hornum, Støvring.
 Ejvind Madsen, Spejlborg, Hallund, Brønderslev.
 Olau Madsen, Stationsvej 1, Nørager.
 Just Mikkelsen, Vaarst.
 Jens Leo Mortensen, Komdrup st.
 Hans Jørgen Mølgaard, Christiansminde, Sindal.
 Ib Møller, Tisted, Arden.
 Hartvig Buus Nielsen, Arden.
 Hermann Nielsen, Ørum Vester Mark, Hjallerup.
 Hans Jørn Nielsen, Ottestrup, Sæby.
 Jakob Nielsen, Ørum Sønderhede, Hjallerup.
 Bøgelund Nielsen, Kongensgade 3, Kongerslev.
 Jens Jørgen Aagaard Nielsen, Havrebæk, Holtet, Gandrup.
 Kristian Nielsen, Højlund, Klokkeholm.
 Niels-Ove Nielsen, Redsø, Hobro.
 Poul Nielsen, Retholt, Mygdal, Hjørring.
 Aage Nielsen, Breum, Jebjerg.
 Niels Jørn Nørgaard Nielsen, Tistedgaard, Arden.
 Jens Overbeck, Ulsted.
 Hans Lindhart Pedersen, Faldt, Præstbro.
 Jens P. Pedersen, Sdr. Korsgaard, Bælum.
 Jørgen Baand Pedersen, Ravnholt, Dorf, Flauenskjold.
 Leif Borregaard Pedersen, Suldrup.
 Mogens Pedersen, Nyhåb, Klokkeholm.
 Ib Pedersen, Voer Hede, Flauenskjold.
 Poul Pedersen, L. Hedelund, Aasted, Kvissel.
 Kaj Pilgaard, Oustrupgaard, Mylund.
 Walther Pommerencke, Holsdam, Østervraa.
 Ole Christian Poulsen, Lille Hedegaard, Asaa.
 Frode Rasmussen, Søheden, Østervraa.

Niels Aage Rasmussen, Ahrendrup, Fjellerad.
 Peter M. Rødkjær, Gjol, Aabybro.
 Per Røn, Brovst Enge, Arentsminde.
 Jørn Simonsen, Fjellerad.
 Kurt Skindbjerg, Grindsted, Uggerhaldne.
 Hans Skjelstrup, Kuhr, Hørby.
 Poul Skov, Gjol, Aabybro.
 Carlo Starcke, Birket, Uggerhaldne.
 Normann Sørensen, Markvej 48, Skagen.
 Erik Sørensen, Lillevorde Kær, Gudumholm.
 Hans Jørn Sørensen, Vadet, Præstbro.
 Poul Sørensen, Nørre dige, Gjol, Aabybro.
 Preben Uffe Thomsen, Sønderkov.
 Kield Nellemann Vestergaard, Morsøgade 22, Aalborg.
 Per Villadsen, Flauenskjold.
 Gunnar Østergaard, Hobrovej 24, Svenstrup J.
 Kristen Østergaard, Voldgade 2, Arden.

Sommeren 1960:

Birgit Weldingh Andersen, Fællevej 3, Skagen.
 Kirsten Agnethe Andersen, Gammelholm, Hørby.
 Kirsten Andersen, Peter Møllersgade 11, Frederikshavn.
 Linda Andersen, Aftenbakken, Dybvad.
 Mette Schou Andersen, Hvoelgaarden, Komdrup st.
 Ruth Andersen, Vestergade 3, Sæby.
 Irma Batsberg, Ulstedlund, Ulsted.
 Bente Bengtsen, Fristrup, Birkelse.
 Yonne Berthelsen, Mejlby, Arden.
 Allis Christensen, Carl Johansvej 11, Skagen.
 Anne Marie Christensen, »Paradis«, Astrup, Hjørring.
 Anne Grethe Christensen, Englund, Try, Thorshøj.
 Birgit Nørgaard Christensen, Hallund, Brønderslev.
 Conny Christensen, Gravensgade 17, Hjallerup.
 Ebba Christensen, Risager, Try Thorshøj.
 Elin Christensen, L. Hulsig, Gærum, Frederikshavn.
 Else Agnethe Christensen, Oustrup mark, Mylund.
 Hanne Boeldt Christensen, Vaarst.
 Hanne Christensen, Ø. Hassing mark, Gandrup.
 Inger Elise Christensen, Gl. Haven, Hørby.
 Inger Christensen, Ajstrup, Sulsted.
 Jytte Dam Christensen, St. Brøndum.
 Kirsten Christensen, Vestervang, Fjellerad.
 Rita Christensen, Grønborg, Mylund.
 Solveig Christensen, Lille Lunden, Flauenskjold.

Viola Christensen, Kjemtrup, Nørager st.
 Lis Christoffersen, Tisted, Arden.
 Grethe Dahlmoes, Kurhotellet, Sæby.
 Grethe Eriksen, Nørregade 7, Hjørring.
 Sonja Gulbæk, Vaarst.
 Inge Haals, Gudumholm.
 Anne Lis Hansen, Ravnshøj, Kvissel.
 Grethe Hansen, Danevej 28, Skagen.
 Jytte Hansen, Rugholm, Hugdrup, Dybvad.
 Jytte Holm Hansen, Ryborg, Gandrup.
 Hanne Hardø, Nørrebrogade 34 A, København N.
 Inger Ipsen, Byrum, Læsø.
 Ulla Jacobsen, Søndergaard, Klæstrup, Jerslev.
 Anne Marie Jensen, Lervang, Agersted.
 Birgitte Jensen, Emilievej 20, Sæby.
 Bodil Jensen, Thistedvej 109, Lindholm.
 Ella Jensen, Bøget Hus, Sæsing.
 Ellenmarie Jensen, Østergade 5, Hals.
 Erna Jensen, Asdal, Hirtshals.
 Grethe Jensen, Stalden, Agersted.
 Hanne Jensen, Ormholt Skovhus, Østervraa.
 Ingrid Jensen, Lundholm, Østervraa.
 Lissy Jensen, Vester Milbak, Klokkeholm.
 Sonja Jensen, Øster Hedens-Hus, Sæsing.
 Birthe Johansen, Østergaard, Byrum, Læsø.
 Elinor Johansen, Abildgaardsvej 43, Frederikshavn.
 Inge Jørgensen, Stokholm mark, Sindal.
 Ebba Kinnberg, Ny Vestergaard, Lyngdrup, Hjallerup.
 Inge Lise Klovborg, Prinsensgade 6, Aalborg.
 Jytte Knudsen, Ravnshøj, Kvissel.
 Kirsten Kyvsgaard, Grindsted, Uggerhalne.
 Birthe Larsen, Carl Johansvej 12 A, Skagen.
 Conni Larsen, Vedsted, Birkelse.
 Jytte Bang Larsen, Gøttrup Strand, Fjerritslev.
 Kirsten Larsen, Bjergene, Thorshøj.
 Lillian Lund, Mølhaven, Fristrupvej, Aabybro.
 Anny Lyngø, Lykkensprøve, Hou, Ulsted.
 Anne Lise Madsen, Haldager, Aabybro.
 Biula Madsen, Hou, Ulsted.
 Irene Madsen, Napstjert, Jerup.
 Elsebeth Risom Mortensen, Havnevej 13, Aalbæk.
 Aase Mølgaard, Søengen, Birkelse.
 Anny Nielsen, Mjels, Ellidshøj.
 Birthe Viola Nielsen, Terpet, Tversted.

Bodil Møller Nielsen, Søengene, Birkelse.
 Jytte Nielsen, Ejstrup, Terndrup.
 Maja Nielsen, Grindsted, Uggerhalne.
 Sonja Nielsen, Laurentievej 63, Skagen.
 Ellen Nikolaisen, Fristrup, Birkelse.
 Sonja Obel, Øster Sundby, Aalborg.
 Ilse Overbeck, Ulsted.
 Hanne Pedersen, Dortheaborg, Kong Georgsvej, Vedbæk.
 Inger Pedersen, Højgaard, Hallund, Brønderslev.
 Jonna Pedersen, Hollensted, Hallund, Brønderslev.
 Jytte Pedersen, Torderup, Vaarst.
 Ruth Bækthøj Pedersen, Bakkebo, Suldrup.
 Ruth Pedersen, Pilgaarden, Gøttrup, Fjerritslev.
 Tove Pedersen, Mosegaard, Flauenskjold.
 Kirsten Fjeldgaard Poulsen, Hjelmkær, Rørholt.
 Bodil Rasmussen, Ajstrup, Sulsted.
 Lissy Brown Rasmussen, Kirkholt, Mylund.
 Jytte Schouw, Søengene, Birkelse.
 Else Søndermølle, Kærvang, Ulsted.
 Anna Sørensen, L. Løgtved, Ørsø.
 Anna Lise Sørensen, Strandby Hede, Strandby.
 Bente Nørkær Sørensen, Larsensminde, Hou, Ulsted.
 Inger Sørensen, Nyholt, Agersted.
 Kirsten Sørensen, Hylholt, Rørholt.
 Ruth Winther Sørensen, Østerlarsvej 33, Kastrup.
 Ingrid Thomsen, V. Ladens mark, Langholt.
 Ruth Thomsen, Øster Skølstrup, Sæby.
 Sonja Tornvig, Nørregade 3, Hjallerup.
 Tove Thomsen, Søndergaard, Lyngsaa.
 Lis Uggerhøj, Aaen, Sæsing.
 Elisabeth Wiesmach, Østergade 12, Hjallerup.
 Hanne Wiick, Ankermedet 5, Skagen.

Elevmødet i 1961 bliver søndag den 16. juli.

Regnskab

for året 1. juni 1959 til 31. maj 1960.

INDTÆGT

Kassebeholdning	24,62
Indestående i sparekassen	1.084,26
Indestående på giro	66,72
Renter	55,70
Årsskrifter	4.933,62
	6.164,92

UDGIFT

Årsskrifter	3.065,30
Frimærker	1.497,00
Blanketter m. m.	74,07
Annoncer	170,32
1 krans	26,00
Udgift ved udsendelsen	28,00
Indestående i sparekassen	1.239,96
Indestående på giro	44,30
Kassebeholdning	19,97
	6.164,92

Stidsholt Ungdomsskole, den 10. juli 1960.

Karen Søndergaard.

Ovenstående regnskab er dags dato revideret og intet fundet at bemærke.

Sæby, den 14. juli 1960.

Chr. Dam.

Gerda Sørensen.